

“கத்தோர்க டாமுடிபச் கல்விதனி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோ மெனவுகத்து பின்புதற்பர்—பத்தோர்கள்
மாச்சரியத் தாவிழில் ஈந்ததென்னென்று சேய்க்கழை
யாச்சரிய மோதர் னவர்க்கு.”

விவேகசிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச் செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1892ஆம் நவம்பர் மீ.

இலக்கம். 7.

நடுவேனிற்கனவு.

இரண்டாம் அங்கம்.

1. வது இடம். ஆதேன்ஸ் அந்தஸ்துள்ள கட்டு.

[எதிரொதிரோ ஒரு புறத் திவிருத்த
கத்தருவப்பென்னும் ஒரு புறத்திவிருத்த
பக் என்றும் விடக்கருத்திபயம் வருதல்.]

பக்.— ஏ, மாயாருக்குப் பாகங்கேசுந்தித்திரி
கின்றாய்?

கத்தர்வப்பெண்.— குன் பகத்தம், பள்ளத்திலும்,
முள்ளிலும், செடியிலும், சிறீகாவனத்திலும்,
முற்றத்துவெளியிலும், நீரித்தி, நெருப்பிலும்,
எங்குத்திரித்து சந்திரனிலும் வேகமாய்ச் சுழ
ன்று வருகிறேன்; என் கத்தர்வ அரகிக்குப்
பணிசெய்து அவன் வட்டமாய் நடனமீடும்,
பகம்புல் நிலத்தைப் பனியால் களைத்துவரு
கிறேன். இப்பொழுது என் பனிகீர்த்தனிக
கைத்தேடி, அவற்றைப்பூச்சு இசைகளின் நுனி
யில் கண்முத்துக்குழையென ஆசைசுரட்ச் செய்
யப் போகவேண்டும். என் மேல் வருவேன்,
ஜடப்பேயே; கம்மரசி தன்பரிவாரங்களுடன்
இங்கு விரைவில் வரப்போகிறார்.

பக்.— கம்மரசர் இங்கு இன்றிரயில் தம்
களிக்கூத்தரட வருகிறார். அங்கு அவர்கள்
வழிப்பாடம் விருத்தால் கவனம் யிருக்கும்;
குபராஷி அவன்மேற் கோபம் மூண்டிருக்கி
றார். இத்துதேசத்தரசனிடத்தி லிருந்து யாரு
மறியாமற் கொண்டுவரப்பட்ட இப்பொழுது

அவருடையபணியிடையிலிருக்கும் அழகுள்ள
சிறுவனை மெது அரசன் தன் பரிவாரத்தன்
ஒருவனுக்கச்செய்து கொள்ளக்கேட்க, அவன்
கொடுக்கவில்லை. ஆகவே, இப்பொழுது அவர்
கள் சந்தித்தால் அவர்களுக்கும் சண்டையுள்
டாகும்.

கத்தர்வப்பெண்.— உன்னடையாளம் எனக்
குச் செவ்வையாய்த் தெரியவில்லை. ‘நெற்றேழன்
ராரின்’ என்று சொல்லப்பட்ட புரளித்தன
முள்ளுள்ளப்பேய் நீதானோ? கிராமத்தப்பெ
ண்களைப் பயமுறுத்தவதும், அவர் கட்டையும்
தயிரினின்றும் ஆடையை விழுக்குவதும், இரா
வழிச்செல்வோரை வழிதப்பச்செய்து அவர்
படுமர் சங்கடத்தைக்கண்டு கைகப்பதும் உன்
னுடைய தொழிலன்றோ?

பக்.— நீ சொல்வது மெய்யே; இரவில் அப்
படி உற்சாகமாய்த் திரிபவன் கானே. குபரானி
டத்து ஹாஸ்யதாரன் போலிருத்துவருகிறேன்.
சிலவேளை பெண் குதிரைபோற் களைப்பேன்;
அப்பொழுது கொள்ளுத்தின்று கொழுத்திருக்
கும் அவருடையகுதிரை அக்குரங்கேட்டு
மயங்கி காற்புறத்தம் பார்க்கும், அவர்கண்டு
மனங்கொள்ளாது கைகப்பார். ஊர்களில், சில
வேளை பிரயாஞ்சென்ற கிழவிமார் மிக இரச
மாய்க்கதை சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்,
என்னை முக்காலி யென்றென்னி அதிவிருக்கத்
தொடங்குவார்; உடனே அம்மம்ம வென்று
அவறித் திடீரென்று விழுந்து கிருமுவார்; அப்
பொழுது அங்கிருப்பவர் சிரித்துச்சிரித்துவயிறு
புன்னாவர். கத்தர்வப்பெண்ணே, தூர்த்தப்
போ; குபரான் இங்கு வருகிறார்.

சந்தீவப்பேன்.—என் தலைவியும் இக்குவரு
கிறான்; ஐயோ! அவன், அரசன் கண்ணிற்
படாதிருக்கவேண்டுமே.

[ஒரு புறத்தினின்று ஓபரான் தன் பரிவாரத்
தோடும், மற்றொரு புறத்தினின்று டி.டேனியர் தன்
பரிவாரத்தோடும்—கூடுதல்.]

ஓபரான்.—செருக்குள்ள டி.டேனியர், நாம்
இச்சிலையில் எதிர்ப்படல் என்றன்று.

டி.டேனியர்.—ஆ! அதுயார்? பொருமைகிற
ந்த ஓபரானோ? கந்தீவப்பெண்கான் இவ்விடம்
விட்டுப் போவோம். இவன் கூட்டத்திலேயே
இருப்பதில்லை பென்று யான் பிரதிக்கின்ற செய்
திருக்கிறேன்.

ஓபரான்.—ஓ! நெயிப்பற்றவளே, சற்றுநில்.
என் உன் சாய்கனன்றோ?

டி.டேனியர்.—அங்கனமாயின், யான் உன்
சாயகியாரிருக்க வேண்டுமே. நீ, கந்தீவனோ
கந்தைவிட்டு திருட்டுத்தனமாய்க் 'காரி' எ
ன்ற இடையன் வடிவெடுத்து, மகா கீழ்கி
யாகிய 'பீஸ்டி' என்னும் இடைச்சிலையத்
தொடர்ந்து, அவனாற்பு வைக்கோற் புல்லாங்
குழலால், பகல் முழுவதும் இனிய தேம் வாசி
த்துக்கொண்டிருந்ததை யாளறியேனோ? நெ
யிரத்தான்கு இத்தேசத்திலிருந்து இங்கெங்
குவந்தாய்? உன் காதலியாகிய 'நிமிப்பாஸ்டி'
என்னும்வன்பேர்விரத்திலை 'தீஸியுஸ்டோடு'
மணம்புரிவதைக் கண்டு கலிக்க வந்தாயோ?

ஓபரான்.—வெட்கமில்லையோ, டி.டேனியர்?
உனக்குத்தீஸியுஸ்டின் 'மே'யுள்ளகாதலை யான்
அறியாதவனென்றெண்ணி 'நிமிப்பாஸ்டி'வுக்கு'
என்னிடத்திலுள்ள மதிப்பைப் பற்றி இவ்வாறு
பேசுவது என்ன துணிவு!

டி.டேனியர்.—பொருமையாற் பெரியக் குற்ற
மேற்றுகிறாய். சென்ற வணக்ககாலம்முதல் நாம்
சந்திக்கு மிடமெல்லாம் என்னோடு கலக்கு செ
ய்து வருகிறாய்; கமது பாட்டு ஆட்டங்களில்
சுத்தோஷத்தைக் குறைத்து விரைமுண்டாக்கு
கிறாய். இப்போரட்டத்தினால், காற்றை ஒலிப்ப
தற்குத் தக்கபடி நாம் வட்டமாய் ஆடிப்பாடு
வது இப்பொழுது ஒழித்தது. இதற்குப் பிரதி
செய்யவேண்டி, அக்காற்று, கடலினின்றும் எஞ்

களபனிப்பட்டு நெல்லாம் அகத்தை மிகுந்து
அங்குள்ள ஆறு, ஊரை வெள்ளக்காடாக்
கொடியாண்டோருதுதுத்துத்தை இழுத்தது வி
கின. அதனால், உள்முத்தது பரையாதுபோயி
னூயிற்று; உழவுதீர்வாங்காது அழுகிற்று; வெள்
ற்று; பசும்பயிர் கட்டுக்கும் புலங்கனிலுள்ள ஆடு
ளத்தில் ஸூழிக்குகெல்லாம் வெறும் பட்டிக
மாடுகளின் பட்டி; கோமாரியால் இறந்தவற்றின்
ளாய் கிற்கின்றன! காக்கைகள் கொழுத்தன, ப
யினவிருந்துண்டு இளைஞரின் விளைபாட்டுக்கள்
சும்புற்றரையில் பாழாக மாணாது அகத்தியாக்
குழித்தன; இப்பெருமையிலாது என்னாநாம் மாசி
ளுக்குக் காலப்பெய்விட்டன. இரவிலாபட்டுக்கே
க்காலம்போலாய், இன்னும், நம் இப்பினக்கின்
ங்கள் ஒழித்தன. நற் திறக்கங்களுக்கு அதிகாரி
கிரித்தம் கடலே கோபந்தால் வெளுத்துச், சல
யாகிய சந்திரன், முத்திய சேயால் வாயுவை
தோஷம், இருமலின்றது. பருவங்கள் தாதுமா
களைத்து நிறைக்க அதிகாரிகளைகள் மர்நிலருகின்
றாய் அவ்வவற்றிலிருக்கினது இன்னபருவ மென்
றன. உலகத்தார் கிறார்கள், இத்தனை 'கெ
து அறியாமல் தி ப பினக்கால் விளைத்தன
திக்களும் மேமு டம் காமே.

அவற்றிற்குப் பி கடுக்கினை மாற்ற எண்ணும்

ஓபரான்.—இதாயின் அதற்கு மருத்து உன்
கொண்டிருப்பா உள்ளது. டி.டேனியர் ஓபரா
விடத்திலேயே சந்தி கிற்கிறான்? கான் உன் ஓரி
னோடு ஏன் எதி வது 'குழந்தைக்குக் குழந்தை
டத்து வேண்டு நாண்டு வாப்பட்டிருக்கிற சிறு
யாக மாற்றிக்கொ விட்டுவிடு' என்பதுதானே.
வணை என் வசு அறைப்பற்றிய கவலையை ஒழி

டி.டேனியர்.—தர்வ லோகத்தையே கொடுத்த
த்துகிடு. இக்கலிந்தையைக்கொடேன். என்னை
தாலும் அக்குழ அவன்தாய் அவனைப்பெற்று
ஆராதித்து வந்த னுக்காக என் அவனைவுளர்த்து
இறந்ததால், அவ வள் பொருட்டேனும் யான்
வருகிறேன்; அனை விட்டுப் பிரியேன்.
ஒருநாளும் அவரு தின்னும் எதுவனாயில் இக்

ஓபரான்.—நீ, ப ?
காட்டிலிருப்பாய் ஒருவேளை தீஸியுஸ்டின் கலி

டி.டேனியர்.—வரையிலி. இச்சிலையில் என்
யானம்—முடியும்

னோ ஆழக்கனிக்க விருப்ப மிருந்து மாயின்
என்னுடன் வரலாம்; அன்றேல் என்னை விவக்
கிவிடு; நீ இருக்கு மிடத்தை இனி ஒரு பொழு
தும், என்னேன்.

புராள்.—அச்சிறுவனைக்கொடு, உன்னோடு
வருவேன்.

புடேனியா.—உன் கத்தர்வ இராஜ்யத்தைக்
கொடுத்தாலுமில்லை. கத்தர்வப்பெண்கள், இவ்
விடம்விட்டுப்போவோம். காலிக்கு இனி கொ
டிப்பொழு திருப்பினும் எங்களுக்குள் போரு
ண்டாம். (புடேனியா பரிவாரங்களோடு போதல்.)

புராள்.—கல்வது, பேர; இவ்விணங்காமை
க்கு நீ இச்சோலையை விட்டுப்போகுமான். உன்
னைத் தண்டியாழிரேன். என் சாதுப் பக்கை,
இங்குவா; ஒருகாலத்து, நான், கடலைப்படுத்த
நீர் கோடிக்கரையில் இருக்கும்பொழுது, அங்
கு ஒரு நீரமகள் பாடிய இன்னிசைக்குக் கட
லும் மரியாதைகாட்டித் தன்னோசை அடக்கிய
தும், இவ்விசைக்கேட்கச், சில கஷ்டத்திரங்கள்
வாழ்த்தினின்றும் உதிர்ந்து நலையிரி கோல
மாய் ஒடிவந்ததும் உன்னாபகத்திருக்கும்.

பக்.—ஆம், என் ஞாபகத்திருக்கின்றன.

புராள்.—அதேகாலத்தில்—நீ பார்த்திருக்
கமாட்டாய்—பூமிக்கும் சந்திரனுக்கும்படையே
ஆகாயமார்க்கத்தில் மன்மதன் ஆயுதபாணியா
ய்ப் பறந்து சென்றதைக் கண்டேன். அவன்
குடதிறையில் அசாட்சிசெய்து வரும் அழகு
ள்ள ஒரு கன்னியை இலக்கு வைத்து, எத்த
னையோ ஹிரம்பேர்களின் இருதயத்தைத் து
ண்டிப்பதாகிய ஒரு சேச்சுக்கண்ணையைத் தன்
வில்லினின்றும் விடுத்தான். அவ்வாசிரி நம்பினு
க்குமாயிராதனை, அக்கண்ணை அவளிடத்துத்
தன் வலியிழந்து சென்றது. அவளும் தன்
கன்னி நிலைமை கலங்குதுத் தின்றான். அப்
பொழுது அக்கண்ணை விழந்த இடத்தைக் குறிப்
பாய்ப்பாற்பத்தேன்; மேற்றிசையிலுள்ள ஒருசிறு
புஷ்பத்தின்மீது விழ்த்தது; பால்போல் வெளு
த்திருந்த அப்புஷ்பம் புண்பட்டுச் செக்கிரமா
யிறம்; கன்னியர்கள் அதனை மனோகுந்திம
லர் என்பார்கள். அதைதான் உனக்கு ஒரு
காலத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அதின் இரசத்
தை உறக்குபவர்களுக்கண்ணில் தடவ, அவர்

உறக்கம்நீங்கி எத்தப்பிராணியின் முகத்து விழி
க்கிறார்களோ, அத்தப் பிராணியின்மேல், காம
ப்பிச்சுத்துக் கொண்டவிராவர். இப்புஷ்பத்தை
விரையிற் பிராணமொர், நிமிக்கிலம் கடலில்
மூன்று காழிவக வழித்தாரம் நீத்துவதற்குள்
வாவேண்டும்.

பக்.—நான் இரண்டு காழிகையில் பூமியை
நீர் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வருவேன், (பக்-
போதல்.)

புராள்.—இத்த இரசத்தைப்பெற்று; 'புடே
னியா' உறக்கும் சமயம் பார்த்து அவள் கண்
களிற் பிழிவேன். அவள் உறக்க முணர்ந்து கா
ணும்பொருள் சிக்கமோ, கரடியோ, ஓகையோ,
ரிஷபமோ, குங்கோ, வாலிலா வாணமோ,
எதுவாயிருப்பினும் அவள் அதன்மேல் ஆசை
கொண்டலையக் கடவள். அவளிடத்துள்ள சிறு
வனை என்வசப்படுத்தினாலும்கூட இத்தற்கு மாற்
ரை உபயோகியேன். இங்குயாரோ வருகிறார்
கள், யான் அருபியாயிருந்து அவர்கள் பேசுவ
தைக் கேட்பேன்.

[பெமிட்ரியஸ்ஸும் அவனைத்தொடர்ந்த
ஹைலுவும்கூட வருதல்.]

பெமிட்ரியஸ்.—நான் உன்னை கேசிக்கவில்கை,
நீ என்னைத்தொடராதே. சிருள்ள ஹெர்மியா
எங்கே? லைலாண்டர் எங்கே? அவள் என்னைக்
கொல்லுகிறாள், நான் அவனைக், கொல்வேன்.
அவர்கள் இக்காட்டுக்கு ஒடிவந்தார்கள் என்
றாயே; இங்கு என் ஹெர்மியாவைக் காணும்.
பைத்தியம் கொண்டேனே! நீ என்னை விட்டின்
தொலைந்த போவாயாக. இனி என்ன போக
வாராதே.

ஹைலு.—ஏ, வன்னெஞ்சுள்ள காக் போக
லே, நீ இரும்பை இழுக்காது உருக்கை
உறுதிபுள்ள என் இருதயத்தை இழுக்கும் வித்
நீ என்னை இழுக்கும் வன்மையை நம்புக
யின், யான் உன்னைத் தொடரும் முயற்சியை
ஒழிவேன்.

பெமிட்ரியஸ்.—உன்னை வசுந்திரா சிரோமண.
கிறேனோ? உன்னை இனியவன் புலாணவர் (Lord)
உன்மேல் மன்மிக்கலையென்று மூதூரை மொழிக்
க்க என்னுலகாதென்றும் புர்த்திப்படுத்தும்,
வெளிப்படையாய்ச் சொன், எழுத்து கறார்ப்பு

ஹைலு.—அதற்காகவே உன்னை நான் அழிகமாப் பேசிக்கின்றேன். டெமிட்ரியஸ், நான் உன்னுடைய சாய், அடிக்க அடிக்க அதிகச் சேசம் பாராட்டுவேன். என்னை நீ உன் சாய்க்குட்போல் நடத்து. திட்டி, அடி, அசட்டை பண்ணு, திராத்து, உன்னைத் தொடர்ந்து வரும் படி மாதிரி எனக்கு. அதுமாதிரிகொடு, அது போதும். நாயினும் கடையான பதவி உன்னிடத்தினுடனின் அதுவும் எனக்குப் பெரும் பதவியே யாம்.

டெமிட்ரியஸ்.—ஏன் என் ஏரிச்சில மூட்டுகிறாய்? உன்னைப்பார்க்கும் பொழுது எனக்கு சோயுண்டாகிறது.

ஹைலு.—உன்னைப்பாராத பொழுது எனக்கு சோயுண்டாகிறது.

டெமிட்ரியஸ்.—உன் அடிக்கத்திற்கு இது பெருங்குறை வன்றோ? ஊனாவிட்டு, இருட்டுவேனாயில், தனியிடத்தில், தன்மேல் சேசமில்லாதவனை நம்பிக் கற்புள்ளவனெனியர் வரலாமோ?

ஹைலு.—உன் கற்புணமே எனக்குப் பெருங்காப்பு; உன் முகத்தைப் பார்க்கும்பொழுது எனக்கு இருட்டுண்டோ? நீயே எனக்கு எல்லாப் பொருளாய் மிருக்கும்பொழுது இக்காட்டில் உலகமுழுவதும் என்னுடன் உளதன்றோ? உலகமெல்லாம் யாவரும் இங்கிருந்து என்னைப் பார்க்கையில் என்னைத் தனியே இருப்பவன் என்னவாமோ?

டெமிட்ரியஸ்.—உன்னைத் துஷ்டமிருக்கக் குறுவசமாக்கி நான் காட்டில் ஓடி மறைந்து உனக்குள்.

அபியாஸு.—கொடிய மிருகத்தாக்கும் உன்னன்னிடமிருஞ்சமுத்தமிராத. நீ அப்படி ஓடுவா போகுவது என்னைவழக்கம் தலைமோய், கொடிய மிருகச்சாதுப்பெண்மான் அதன் மூட்டுவது போலாம். மனவாசியுள்ள மேற்றுறியு. உன்னைத் தொடர்ந்து செல்ல சந்திக்கு மிடம் உன்மகள் ஓடும் ஓட்டம் வினோப்த வகுறியு;

சந்தோஷத்தைக் கண்டபேச்சைக் கேட்டுக்கொகிறாய். இப்போராட நான் போகிறேன்; என் தற்குத் தக்கபடி நான் வது இப்பொழுது ஓடி இக்காட்டில் உனக்கு செய்யவேண்டி, அக்க

நான் திக்கொன்றுஞ் செய்யே என்ன்றென்றோதே.

ஹைலு.—ஊருக்கு உன்னிலும், வெளியிலும், கோயிலிலும், எங்குமே நீ எனக்குக் தீங்கிழைக்கின்றாய். நீ என்னிடத்துக்காட்டுகொடுமென பெண்பாலோர்க்கே பெருங்குறைவாயிருக்கின்றது. (டெமிட்ரியஸ்-போதல்.) உன்னைத் தொடர்ந்து செல்வேன். நான் கேசுக்கும் உன்காக்களிற் கிடந்து என்னுயிரை விடுவதால் என் கரகணுபவத்தைச் சுவர்க்காணுபவமாக்கிக் கொள்வேன். (ஹைலு-போதல்.)

ஓபரான்.—ஏ, வனதேவதையே உனக்கு என்மை யுண்டாவதாக. அவன் இச்சோலையை விட்டுப்போகுமுன் நீ ஓட்டங்காட்டிலும் அவன் உன் சேசத்தை நாய் உன் பின் அடையவுஞ் செய்வேன்.

[பக்-திரும்பி வருதல்.]

ஏ, ஓடித்திரிவோனே, உன்வரவு எவ்வரவாக. புஷ்பத்தைக் கொண்டு வந்தாயோ?

பக்.—கொண்டுவந்தேன், இதோ இருக்கிறது.

ஓபரான்.—என்னிடத்திற்கொடு. சோலைபின் இடையேயுள்ள புஷ்பத்தானம் பெற்றமேடையொன்றையேன். அதன்மேல் புஷ்பசயனத்தில் டிட்டுவியா இரவிற்கு விடுவோன், பரிவாசல்கள் ஆடிப்பாடித் தாராட்டப்பெற்ற உறங்குவாள்; அப்பொழுது அவள் கண்களில் இப்புஷ்பரசத்தைத் தட்டி என்னுடன் வெல்லாம் என்னும்படி அவளை மயக்கக்கொள்ளச் செய்வேன். மற்ருங் குன்று உளது; ஆதென்னக் கரத்தாளாகிய ஒரு குவமது தன்னைவெறுக்கும் ஒருவாசிபெண்மேல் ஆசைகொண் டிருக்கிறாள். ஆதலின், நீ இவற்றிற் சில புஷ்பங்களைக் கொண்டுபோய் இக்காட்டில் அவர்களைத்தேடி, அவ்வாலைபின் கண்ணாடி, அவள் கண்களில் இப்புஷ்பரசத்தைப்பிழிந்து அவள் உறக்க முணர்கையில், அவள் முகத்தில் விழிக்கும்படிக்கும், அப்படி விழிக்கும் பொழுது அவளுக்கு, அவன்மேல் காட்டிலும் அவனுக்கு அவன்மேல் அதிகக்கொதல் உண்டாகும் படிக்கும் செய்யல்வேண்டுமென உன் உடையால் அவ்வாதென்ன் கரத்தேவனை நீ அடையாளம் கண்டு

கொள்வாய். இதைச் செய்து, முத்தகோழிக்ஷு முன் இய்யிடம் வந்துசேர்.

பக்.—யோசிக்கவேண்டாம், என்னுடைய னே; இய்யிடத்துழிபன், அப்படியே செய்து வருவேன். (ஒராளும், பங்கும்-போதல்.)

2-ம் இடம், காட்டில் வேறொரு பாகம்,

[முடிபுளியு-தன் பரிவாரத்தோடு வருதல்.]

முடிபுளியர்.—வாருங்கள், கத்தர்வப்பென் கான், வளைத்து குறித்துப்பாடுவோம். அருங்காண் னரி ரோஜா அருமபிழுள்ளின்னை இப்பொழு துங்கள்; சிலர் வெளவாலை ஒழிவல், இறப்பேன். கத்தும் ஆக்கையைத் துரத்து உறக்கம் வரும்படி, இனியகாற்றிற்று, கான் படுத்திக்கொள்ளுகிறேன். அய்யர், பி. ஏ. கள் காரியத்தைப் பார்க்கவர் ப்பு.

[கத்தர்விகள் பாடுகிற]

1. புன்னிகளும் ஓப்பினவும் பொரு பொருளினும் முன்னியையும் பன்றியே மூலம் கல்விப்பொரு
2. பல்லியே விரியனே பாடககசு போல வெள்ளம் மெல்லியலெம்மரசிபால் மேல் பில்வேகாததும்
3. இவ்வுபாடு மெருகுக்கே விப்பால் பல்செய்யவேன் கரசமாய்த் தாலேலோ தாலேல்பட்டாததும், வி
4. மத்திரமும் தத்திரமும் வசியுடையின் விழங்கி தெந்தலைவி குணவழிமுன் லேயின் குறைவு
5. துணுக்குள் செம்பியே தாலே பினிக்குமருந் தீரின் முறுகாலை நீட்டியினி தாலேவுகோல் வரை
6. பாடவரும் வண்டேயிப் பாலே ஓர் வழியுமா கிடமே கத்தினமே கேட்கொன் னையாரும் கல்வி
7. பாலேவல் திசையிலிற் பாடுவோர் வழிவகைகள் தாலேலோ தாலேலோ தாலே வழிவகைகள் முக்கியு சாத

ஒரு கத்தர்வப்பென்.—இலாம் ஒழுங்காகாபிள; இனிப்பேனும் விஷயங்கள், மரத்திரம் துரத்துத் காவலா கரமான வைக டும். (கத்தர்வப்பென்கள் போக கீர்த்திபெற்ற உறக்குதல்.)

[ஒராளும் வந்து புழப்பத்தில் ஸர்க்கரத்தில் 'முடிபுளியு'யின் கண்ணிபார் தமக்குமுன் ஒராளும்.—நீ உறக்கமுள்ள ஒரு புழத்தகத் உன் மெய்க்காதலெனக் கருதினேனாலே பட்

டாரு மாகையால் மெலிந்து தவிப்பாயாக. சிறு த்தையோ, காட்டுப்பூனையோ, கரடியோ, சிலி க்கியோ, முள்ளம் பன்றியோ, நீ உறக்கம் விழி த்தாக் காணும்பொருள் எதுவோ அது உன்னு ளைக்குரிய பொருளாகுக, ஏதேனும் இழிவான தொன்று உன்னருகிருக்கும் பொழுது நீ கண் விழிப்பாயாக. (ஒராளும்-போதல்.)

[இலாண்டரும், ஹெர்மியாவும்-வருதல்.]

இலாண்டர்.—என் கேசமே, இக்காட்டில் அழைத்து வந்திருக்கிறீர் இந்த ஹெர்மியா காட்டு ன்கும் அல்லது இந்த வின்சைம லோக முழுவதி னும் எடுத்துபோம், கான் அப்புழத்தகம் கவர்ச்சி யால் அறி தாபத்தத்தோடு உமது பின்னே செ ல்லுவேன்" என்றாராம்.

வாசிப்பில்லாமல் கல்வி வளர்வதும் முதிர் வதும் அசாத்தியம். "கல்விக்கு சுய மனோ முயற்சியே முக்கியம், பிறர் துள் கோங்கி சிற் பது பேதையார் தெழில்" என்று இயற்கைத் திரம் சாதிப்பார் உண்டு. அது புத்தி அதுப வம் என்பவற்றுக்கு இசையாத விண்ணாக்கி. காம் இப்பிரபஞ்சத்தில் தோன்றிய முதல் மனி தராய் இராமல், கமக்குமுன் வாழ்ந்து, மறைந்த திரள் மனுக்களின் பின்னடியாராய் மாத்திரம் இருக்கிறோம். "மது முன்னோர் விட்டுப்போ யிருக்கும் ஆஸ்திபாஸ்திகளை சுத்தரிப்பது கம க்கு எவ்வளவு சலாக்இயமோ, அவ்வளவு அவ ர்கள் சமைத்தவைதத் தூல்களை தருத்தபடி சிந்துக்கிப் பிரயோகிப்பதும்மது அந்நீண்டமே. அவர்களுடைய தூல்களைத் தள்ளுவது, தன் ணரினிருந்து ஒரு தூ ஸ்தலத்துக்குப் போக வேண்டிய ஒருவன் முன்னோர் ஆக்கிய பாத்த யைத் தள்ளி தான் வெட்டிய வழியே போக கர்வித்து காடுமேடாய் அலைவதாகும்.

இவ்வுவகத்தில் கல. தேசக்களினும் வித் வான்களாய் பிரகந்தரித்த அனைவரும் பு ன் வாசிப்பை சர்வகாலமும் விடா முயற்சியுடையவராய் வாக்கிய இருந்தார்கள். இங்கி லாந்து தேசத்தில் தத்துவசாஸ்திர சிரோமணியாய், விளங்கின பேசுசன் பிரபுவானவர் (Lord Bacon) இதைக்குறித்து ஓர் மூதனா மொழித் தார், "வாசிப்பு ஒருவனை பூர்த்திப்படுத்தும், சம்பாஷனை கதிப்படுத்தும், எழுத்து கருப்ப

தேதும்" என்பதே. அந்தமகர்னுபவர் குறித்த பூரணத்துவம் அல்லவாகிறந்த கல்வியானது தேனீ புஷ்பம் தோதும் திரிந்த தேனைக்கண்டல் செர்ப்பதுபோல், சிறந்த ஆசிரியர்கள் இயற்றிய நூல்களை வாசித்து அவைகளின் சரீரம்சங்களை மனதில் ஆக்குவதினாலேயல்லாமல், மற்றெவ்வகையாலும் உண்டாகாது. ஒருவன் இயல்பாய் எத்தனையோ மனோசத்துவங்களும், புத்தி விற்பன்னமும் விகடத்துவமும் பொருத்தியவனானும், பிறர் நூல்களை உபேட்சித்து சுய பாண்டித்யம் பாராட்டினால், அவன் கல்வி அபூர்ணமாயிருக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. புஸ்தக வாசனையின்றி ஒருவன் தன் மனோமுயற்சியால் தானே கல்வியில் தேறி சிறக்கத் துணிதல், கங்காத்தியானது ஆயிரக்கணக்கான தன் கவர்ச்சியும் சிறுறுதலையும் மறித்து நிறுத்தல் செய்துவிட்டு, மேகத்தினின்று தன்மேல் விழும் மழைத்திவலைகளாலே மாத்திரம் தன் திரத்திலுள்ள தேசத்தையெல்லாம் பிரவாகித்து செழிப்பிக்கவும், மகத்துவ பெரும்பிரளயமாய் சமுத்திரத்தில் கூடவும் துணிதல் போலாம்.

கமது உடனுக்கு ஊண் எப்படியோ, அப்படியே மனதுக்கு புஸ்தகவாசிப்பு இன்றியமையாதது என்கலாம். ஊண் சிதசரி தவறாது உட்கொள்ளாவிடில், உடல் தளர்த்த பலம் குன்றி வேலைக்காரமில் போவதுபோல, புஸ்தகவாசனாகிரமத்தப்பி குறைந்தால் மனோசத்துவங்கள் மங்கி ஊக்கமற்றுப்போம். இதை உணர்ந்தே எத்தேசத்திலும் எக்காலத்தினுமுள்ள கல்வி மாள்களும் வாசிப்பை ஒருபோதும் கைடுக்கிழாதிருந்தார்கள். இதற்கு பல திரீஷ்டாந்தங்கள் சொல்லலாம். 'புருற்றன்' (Brutus) என்னும் ஓர் ரோமை சேனாவீரன் 'பார்ஸேனியா' (Parsalia) என்ற ஸ்தலத்தில் மகா பெரிய மன்னுடைய உத்தமப்படியாகப்போயிருந்தார். மேற்கூறிய காலையில் போர் என்று கிச்சிபதிருக்க இறையிரவில் அவர் கூடாரத்தில் உட்கார்ந்து பழக்கம்போல புஸ்தக வாசிப்பை கடத்தி லூபக புஸ்தகத்தில் தாம் வாசித்த விசேஷங்களை குறித்துக்கொண்டிருந்தாராம். 'ஊல்ஸ்லே' என்னும் சேனாபதி (General Wolsley) புத்தகங்களத்திலும் ஜெபப்புஸ்தகம், மோட்ச பிர

மாணி முதலிய நூல்களை வாசிப்பது விழுக்கமாயிருந்தது.

கசிலுன இன்னோர் வித்வான் இருந்தார். வாசிக்குவும் எழுதவும் கூடாமல்போகிற அன்று அவர் மிகுந்த மனவேதனைப்பெவாராம். இப்படி ஓயாமல் வாசித்துவந்தது அவர் தேகசௌக்கியத்திற்குப் பிழிகுலமாய் தீர்த்ததை அவர் கிசேதிர ஒருவர் கவனித்து தமது கருத்தை வெளியிடாமல், அவருடைய புஸ்தக அனுமாரின் திறவுகோலை வாங்கி, அனுமாரைப் பூட்டி, அவர் சுகமடைய விரும்பினால் பத்தகாணக்கு வாசியாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கற்பித்தார். வித்வான் மிகவும் தர்க்கித்து பின்பு இணங்கினார். புஸ்தகத்தைப் பாராமையால் முதல் நாள் ஒரு வருஷத்திலும் லீளமாய் அவருக்குத்தோன்றியது. இரண்டாம் நாள் புஸ்தக வாஞ்சையால் காலிமுதல் மாலைமட்டும்தலைவாய் வருத்தினார். மூன்றாம் நாளிலோ சுரமும் கண்டது. அவர் கிசேதிர பயந்து திறவுகோலைக் கொடுத்துவிட்டார். உடனே அவர் பிணியின் அகோரம் நீங்கிற்று.

சிலர் தங்கள் மனசையும் தேகத்தையும் ஒரேமிக்க போலிப்பது வழக்கமாக யிருந்தது. 'பிளினி' (Pliny) என்பவர் தமக்கு முன்னிருந்து புஸ்தகம் வாசிக்க ஒருவன் இல்லாமல் ஒரு போதும் சரப்பிட உட்காரார். யாத்திரைபோகும் வேளைகளிலும், புஸ்தகங்களும் அவர் வாசிக்கும் விசேஷக்குறிப்புக்களை எழுதும்லாபகப்புஸ்தகம், பேனா முதலிய உபகரணங்களும் எப்போதும் அவரிடத்தில் காணப்படும். 'கரோலீனா' என்ற ராக்கினியும் அமுதுசெய்யும் போதெல்லாம் புஸ்தகம் வாசிக்கக் கேட்டுவந்தாள். அக்கிலேய பிரபுக்கள் பலருடைய மாளிகைகளில் ஊனதுவரை போஜன வேளையில் குறிக்கப்பட்ட ஒருவகை கதாப்பிரசங்கம் செய்யப்பிப்து முறமாம்.

இத்து தேசத்தில் கல்விப்பிரகாசமுற்று விளங்கிய காலிதாசன், தண்டியாசிரியர், கவிராகுஸன், ஓளவையார், ஒட்டக்கூத்தர், தாயுமானவர், கம்பர், திருவள்ளுவர், அருணகிரியார் முதலியோருடைய சரித்திரங்களிலும் ஓயரத வாசிப்புக்கு திரீஷ்டாந்தம் காணலாம்.

மகம்மது என்பவர் தமது வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு கெபியில் தீதசரி பிரவேசித்து, மனம் மீறாந்த, சரசு மயங்கினதாகத் தோன்றும்வரை வாசித்துவந்தார் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

புஸ்தக வாசனையானது அறிவை விரித்தி செய்வதன்றி மற்றவ்வகையாலும் கிடைக்கக் கூடாத இன்பத்தையும் மனநிலைப் பிறப்பிக்கும். மூம்பாஷிக்க சிநேகிதர் இல்லாமல் தனித்திருக்கும் வேளையில் புஸ்தகங்களோடு பேசி, மகிழலாம். திணைப்பும் சந்தேகமுமான் காரியங்கள் கேரிடுப்போது புஸ்தகங்களிடத்தில் ஆலோசிக்கலாம். துக்கமும் பயமும் மனதை பிடிக்கையில் சந்தோஷத்தையும் தைரியத்தையும் கொடுக்கும் தூல்களு முண்டு. எத்தனையோ பேர் தங்கள் தனித்த மரணப்படுக்கையில் புஸ்தகங்களைத் துணையாகக்கொண்டு ஆறுதல் அடைந்திருக்கிறார்கள்! ஒரு ஏழை வாஷிபன் இருந்தான். அவனுக்கு கேரிட்ட கொடியயியா நியில் அவன் சமீபத்தில் இருக்கசினேகிதர் இல்லாதபடியால், அவன் செலக்கியமா யிருந்த போது வாசித்தவந்த புஸ்தகங்களில் சிலவற்றை தன்கிட்ட வைத்து மனயியாருவ முண்டான் வேளாகரில் வாசித்ததுமல்லாமல், வாசிக்க பெலனில்லாதபோது அவற்றைத் தன்கையால் தொட்டு அணைப்பாலும்.

[சமீபகாலத்தில் கேர்த்த சம்பவ மொன்றில் இதற்குமின்னும் முக்கியமான ஒரு திஷ்டாந்தம் காணலாம். இங்கிலாந்தின் ராஜகவிவாணரும், கவிச்சக்கிரவர்த்தியுமாயிருந்த டேவிஸ்ஸிபிரபு சென்ற மாதம் 6-வ மாதிர்த்தவயதில் காலஞ் சென்றார். அவர் சொபுந்து சாக்க்கிடக்கையிலும் புஸ்தகவாசிப்பிலே ஆறுதல்கண்டார். அவர் பிராணன்போக சிலகேரமுன், அவர் எப்போதும் அருமையாகப் பாராட்டிப் படித்துவந்த 'சேஷ்கஸ்பியர்' மகாகவி யெழுதிய புஸ்தகத்தைக் கொண்வாச்சொல்லி, அதில் அவருடைய சாவகாலத்துக்கேற்ற ஆறுதல் கூறும் சில வரிகளிற்கும்கும் பக்கத்தைத்தெடிப்பு பிரித்துப்படித்துக்கொண்டு; அவைகளைப்படிப்பதில் ஓர் ஆசைதரும் ஆறுதலும் கண்டு, பிரித்த புஸ்தகம் பிரித்தபடி புஸ்தகமும் கையு

மாக விருக்கையிலே மணப்பிக்கியத்துடன் இறந்தார். அவருடைய குடும்பத்தார் அப்புஸ்தகத்தை மிக அருமையாகப்பாராட்டினும் புஸ்தகமும் கையுமாகச் செத்தவரிடமிருந்து அதைப் பிரித்தெடுக்க மனம் கொள்ளாமல், அப்புஸ்தகத்தை உலோகத்தால் செய்த பெட்டியில் வைத்து அவர் பிரேதத்தோடு பேழையில் வைத்துச் சமாதி செய்துவிட்டார்கள். இது அவருடைய புத்திரர் தாமேஅதியருக்கத் தோடு தெரிவித்த விஷயம்.—வி. சி. பத்.]

மேலும், ஒரு மனிதன் இவ்வுலகத்தில் தனக்குள்ள இஷ்டரில் சிலரை பிராண சினேகிதராக தெரிந்து எக்காலத்திலும், விசேஷமாய் தன் அபுத்தகாலத்தில், அவர்கள் கூட்டுறவை விரும்புவது வழக்கம், புஸ்தகங்கள் சம்பந்தமாகவும் அவ்விதமாகவே நாம் நடந்துகொள்ளத்தக்கது. அவற்றில் வேளா வேளிகளில் மாதிரிம் வாசிப்புக்கு உதவுதிறவைகளும் உண்டு. சதாகாலத்திலும் மாண வேளையிற் கூட வாசிக்கத் தக்கவைகளுமுண்டு. கேர்த்தி பெற்ற ஸ்ரீ 'உவால்தர் ஸ்காந்து' (Sir Walter Scott) என்னும் வித்வசிரோமணி இறப்பதற்கு இரண்டொரு காளுக்குமுன் தமது மருமகனைப் பார்த்து புஸ்தகத்தில் கொஞ்சம் வாசியும் என்றார். மருமகன் எந்த புஸ்தகத்தில் என்று கேட்டது, அக்கல்விப்பெருமான், "அப்படி கேட்பதற்கு அவசியமுண்டா? இந்த்ருணத்தில் வாசிக்கத்தக்க புஸ்தகம் ஒன்றே ஒன்று தானே" என்க, அவருடைய குறிப்பை அறிந்து பைபிஸிவாசித்தார். அப்புறம் அவர்சொன்னாராம்: இந்த ஆகமத்தை எல்லாவற்றிலும் அதிகமாய் கேசித்து வாசித்து வந்தால் நீரும் என்னைப் போல் மனப்பாக்கியத்துடன் மரிக்கக் கூடும்" என்று.

இன்னொருவர் சொல்லுகிறபடி, மது வாசிப்பு முறியில் மமமோடுக்கும் புஸ்தகங்களைக் கொண்டு, முந்தாலத்தோரும் தற்காலத்தோருமான் வித்வசிரோமணிகள், தத்துவ சாஸ்திரிகள், புத்தவியர், யாத்திரிகர், கவியாயர், சாதுரியர், சக்கரவர்த்திகள், ஞான சிரேஷ்டர் முதலிய மகத்துவ புருஷோத்தமர் அகேசர். மத்தியில் நாம் தீதசரி வாசித்து மகிழலாம். மேலும்

அவை மூலமாய் எம் எல்லா ஸ்தலங்களிலும் எல்லா காலங்களிலும் உலாவித்திரியும் சிலாக் கியமும் சக்தியும் அடையலாம்.

புத்தக வாசிப்பில் முயற்சித்த வருடைய சம்பாஷணை கேட்போர் மனதில் முக்கணியும் சர்க்கரையும், பாலும் தேனும் கலந்துட்டுவது போல் மிக இனிதாயும் அறிவாகரமாய் மிருக் கும்.

ஆகையால், அறிவில் தேறவும், மனோவிர்த் திசெய்யவும், எக்காலமும் மனமகிழ்ச்சி அனு பவிக்கவும், வித்துவான்கள் என்னும் பேர்பெ றவும், முன்றோர் நூலாலன்றி, தமது நூதன நூலாலும், சம்பாஷணையாலும் உலகத்தைப் பி ராசுப்பிக்கும் பரோபகரினராகவும் ஆகிக்கும் அனைவரும் சில முடப்பத்தர் பிதற்றுவதுபோல "அருட்கல்வியே கல்வி, வாசிப்பேன்? பிரயா சமேன்? ஈசுர சித்தம் உண்டாகில் ழித்தை தா னே உதிக்கும்" என்று சாதிக்காமலும், "அம் பலம் தீப்பட்டதென்றால் அதைத்தான் சொல் வானேன்? வாய்தான் ளோவானேன்?" என்று உணர்த்தழிந்த முழுச் சோம்பரைப்போல அச மத்தமாயிராமலும், கடவுள் கிருபையை முன் னிட்டு கருத்துடன் ஜாக்கிரதையைக் கைப் பற்றி வாசிப்பில் முயல்வேண்டும்.

புத்தக வாசிப்பானது ஆற்றும்னளில் கல ன்த பொற்பொருளை அறித்துச் சேர்த்தல்போ லும், சமுத்திரத்தில் அமைந்த முத்துச்சிப்பி களை முஞ்ஞுவித்தெடுத்தல் போலும், புத்தகங் களில் உறைந்த ஞான சாராயச்சுக்களை தெரித் தடையும் அருந்தொழி வாகையால், அங்கி ன்றி விட்டாடல்போல், ஒழுங்கின்றி உறைக் காமல், வாசிப்பு பயன்படத்தக்கதாகவும், சுடி யவரை எளிதில் அப்பயன் கிடைக்கத்தக்கதாக வும் திட்டவட்டமான சில பிரமாணங்களின் படி அதை நடத்திவரல் அவசியம்.

வே. மோசே ஐயர்.

திரவிட சப்த தத்வம்.

இவ்விராஜதானியிலுள்ள கலாசாலைகளுக் கெல்லாம் முதலாயுள்ள சென்னை "பெரஸ்டெ ன்ஷிகுலேஜில்" சுபாஷா போதனை வீசராக

ரான மு-ந-ந-புரி, மிட்டாதார் சேஷஜிநி சாஸ் திரியார், எம். ஏ. அவர்கள் திரவிடசப்த தத்வம் என்னும்பெயரால் மிகவும் உபயோகமான நூல் ஒன்று செய்து வருகிறார். அங்கிலேயம் முத லிய ஐரோப்பர் பாஷைகளில் அத்தந்த பாஷை யின் சப்ததத்வத்தை விளக்கும் நூல்கள் பல வுள். பாஷைகளின் சப்ததத்வம் கன்றாய்த் தெ ரித்திருந்தால் அதைக்கொண்டு எத்தனையோ முக்கியமான விஷயங்களை யெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஐரோப்பிய சப்ததத்வச்சாஸ்திரி கள் பலபாஷைகளின் சப்ததத்வங்களை யறிந்து அவைகளை ஒன்றோ டொன்று ஒத்துப்பார்த்து ஆராய்ச்சிசெய்து மனுஷஜாதியரின் பூர்விக சரித்திரத்தில் பல முக்கியமான விஷயங்களைக் கண்டுபிடித் திருக்கிறார்கள். ஒருபாஷையைப் பூரணமாகப்பயில் அப்பாஷையின் சப்ததத்வங் கள் கன்றாகத் தெரித்திருப்பது இன்றியமையா ததாம். ஆகவே திரவிடபாஷைகற்போர்க் குப யோகமாக திரவிடபாஷைகளின் சப்ததத்வங் களை யாராய்ந்து சாஸ்திரியார் அவர்கள் தமிழி லும், தெலுங்கிலும் தனித்தனி ஓர்தால் இயற் றிவருகிறார்கள். இஃதுவின் தன்மையும் இதை யெழுதிவரும் வகையும் அவர் க்குக்கு எழுதி யிருக்கும் கடிதத்தால் விளங்கும். அக்கடிதத் தைக் கீழே அவர் எழுதிப்படிபிரசுரிக்கிறோம். அவரதுநூல் விவேகசிந்தாமணிக்கு அனுப்த மாகக்கூட்டியச்சுட்டிருக்கிறோம்.—வி. சி. பத்.

"விவேகசிந்தாமணி பத்திரிகாதிபதி யாகிய மு-ந-ந-புரி, சாமிநாத ஐயரவர்கள் சமூகத் திற்கு.

ஐயா! என் அகேக வருஷகாலமாய்த் தமிழ்ப்பாஷையைப் படித்து அதன் இலக்கண இலக்கிய துட்பங்களைக் கடிய வரையில் ஆரங் ப்ந்து அதிலுள்ள சப்தங்களைபும் வியாகரண ரூபங்களையும் அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட தெலு ன்கு கன்னடம் மலையாளம் முதலிய பாஷைக ளிலுள்ளவற்றோடு ஒத்திட்டு அவற்றில் மறைந் துள்ள அகூதரத்தவங்களையும் சப்ததத்வங்களை யும் கண்டுபிடித்து அத்தத்துவங்களின் மூல மாய் இதுவரைவிற் றெரித்திருந்த இலக்கண விதிகளுக்கு எட்டங்காமலிருந்த சொற்களின் சொருபங்களை என் புத்திக்கும்புலப்பட்ட மட்

மும் ஒருவாறு எடுத்து விளக்கி தீரவிடப்பதற்கும் என்னும் பெயரால் ஓர் தூவெழுதி அச்சிட்டுக் கொண்டெழுதினேன். அது முடிவுபெறு முன்னமே அதிலுள்ள விஷயங்களைப் பலருமறிந்து குற்றத்திற்களை யாராய்ந்து அவர்கள் வெளியிடும் அபிப்பிராயத்தால் அத்தூவிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குறைகளை கிரப்பி தூக்கிச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகையால், இந்தப்புல தமிழினாந்த, பலர்க்கும் நல்லறிவுப்பு உபயுக்தமான பலசான்றிகளினலும் கலைநிலம் பயிற்சியை யுண்டாக்கும் பரமோபகாரமான உங்கள் பத்திரிகையில் மேற்குறித்த தூலை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அச்சிட்டு பிரசுரஞ் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1892ஆம்) இப்படிக்கு
செப்டம்பர் 13ம்) தங்கள் விதேயன்,
பெரெட்டெல்லிசாமி) மீட்டாதா கேஷிகரி சாஸ்திரி."

சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர், அவர் பிரபந்தம்.

1. சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரைப் பெயர் பெற்ற இந்த மகாலித்வான் பானிபுலன் காட்டி, நெருகு பகுதியாகிய திருநெல்வேலிச் சில்லா வைச் சேர்த்த ஆழ்வார் திருநகர் என்ற குருகூரிலே பிறந்தவர். இவர் இளமைப் பருவத்திலேயே வித்தியாரம்பஞ் செய்கிக்கப் பெற்று வடமொழி தமிழ்மொழி யென்று சொல்லற்படுமிரண்டு பாஷைகளிலும் வல்லுனாகி "எழு கடல் குறுகித் விழுமியதவவளி, யுத்தம் முனிவான்" என்று கற்றுவல்ல சான்றோர் பலராலும் புக்கற்ற பெற்றவர்.

2. இவர் சற்றேறக் குறைபு தூற்றென்பது வருடங்கட்கு முன்னே யிருந்தவர். இவரிருந்த கால மிதுவே யென்று ஈயாயங்காட்டி இலகிது த்துவோம். விவேக சிந்தாமணி ஆரூவது சஞ்சிகையில் வைத்தியநாத நாவலரிருந்த காலம் 18-ம் தூற்றாண்டின் தொடக்கமென வரைந்து கூட்டினோம். அவ்வைத்தியநாத நாவலரும் திருவாவடுதறைச் சுவாமியாத தேசிகரும் ஏக காலத்தவ ரென்பதற்கு

"என்கண் காணத்
திருவா ரூரீர் நிருக்கட்ட டத்திற்
நமிழ்க்கிலக் காகிய வைத்தியநாத
னிலக்கண விளக்கம் வருத்தனரயெழுதினன்"

என்றது சுவாமியாத தேசிகரே கூறுதலினாலே யாதாரமாகும். பின்பு சுவாமியாத தேசிகரும் கம் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரும் கண்பர்களா மாக வே தீக்ஷிதரும் அப்பதினெட்டாம் தூற்றாண்டின் தொடக்கத்தி லிருந்தவரென்று அதுமாதிரி தத்தற்கு இடனிருத்தல் காண்க. ஆகவே மேற் கூறிய மூவரு மொரே காலத்தவர்களென்று காட்டப்பட்டது. எம்தீக்ஷிதரும் சுவாமியாத தேசிகரும் கண்பர்களென்பதற்கு அத்தாட்சியாக

"அன்றியுந் தென்றிசை யாழ்வார் திருநக
ரப்பதி வாழுஞ் சுப்பிரமணிய
வேதியன் தமிழ்ப் பிரயோக விவேகம்"
"என்கண் காண", "வரைத்துடை யெழுதினன்"
என்று சுவாமியாத தேசிகரே கூறியதைக் கொ
ள்க.

3. சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதருடைய மதமோ சைவமதம். இவர் மகர் சைவப்பிராமண குல ததைச்சேர்த்தவர். இவர் தன்னுதைத் தொடங்கும் பொழுது "நீர்கொண்ட சென்னி மகேச் சரன்" எனத் தெய்வவணக்கங்கூறி மேற்செல்லுதலினாலே, சிவர் சைவவேதியரெனக் குறிப்பிக்கற்பட்டார். இவர் அத்தணுளரினும் போதாயச சூத்திரத்தைச் சேர்த்தவர். இத்தற்குத் தீக்ஷிதாவர்களே தம்மைப்பிரப்போலும்சாத்தி கூறிய

"பெரும்புல்கவர்புகழ்
போதாயசுப்பிரமணிய
னரும்புக்குருகையிற்கோநில
குளோத்தங்கனாரிடமாய்
விரும்புற்பொருளித்தரும்
பிரயோகவிவேகத்தனைக்
கரும்புல்கனியுமெனப்புகழின
நமிழ்கற்பவர்கே"

என்ற காரிகையே தக்க சான்றுபகரும்.

4. இவ் வேதியவைவியாகாணியுந் மேலே சொல்லிய சுவாமியாத தேசிகருஞ் செப்பறைப் பதிக் கசகசப்புதி சிவாசாரிய ரிட்டத்தினின்றும்

சீர்வாண பாலஷ் பொருளுக்கற்ற சபாடிக
 னென்று கன்னபரம்பரையாகக் கேள்விப்படு
 கிறோம். இவர் “வேளாளன் சிரத்தமும் பார்ப்
 பான் தமிழும் வழ வழலே” யென்று வழக்க
 மாகக் கூறப்படும் பழமொழியைப் பொழிப்பிடு
 ததுமாறு தோன்றினார் போலும்! பிராமணர்க
 ளுக்குள் அத்தூற்றாண்டிற்றமிழ்கற்றவர் கிடை
 ப்பது மகா துர்லபம், அப்படியே யிருப்பினும்
 வடமொழிப்பயிற்சி, தமிழ்மொழிப் பயிற்சியா
 கிய இவ்விரண்டு மொருங்கு பெற்றவர் கிடைப்
 பது கேவலம் துர்லபம், இவ்வளவாக, இவ்விறு
 பயிற்சியும் சீரம்ப அடைந்தவராகிய எம் தீக்ஷி
 தேசுதிரர் சாமர்த்தியம் இளைத்தென்று யாவ
 ரால் அளந்துரைக்கற் பான்மையது!

இவ்வொப்புயர் வில்லா வேதிப்ரீ திலகர்,
 இவ்வாறு புகழ்த்துரைக்கற்படுதற்கு யாது செய்
 திருக்கின்றனரென்று ஒருசங்கையேற்படுமெல்
 அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்றோம். இவர் பிரயோ
 கவிவேகம்! என்னும் காமதேயமிட்டு ஓரருமை
 யான வியாகரணச் சாஸ்திரம்* செய்யிருக்கின்
 றனர். இதில் சமஸ்கிருத பாலஷுக்கும் திராவிட
 பாலஷுக்கும் பொதுவாக ஏற்பட்ட சப்தசாஸ்
 திரத்தின் தத்துவங்களுட் தமிழ் பயில்வார் யாவ
 ருமெளிதி னுளாரும் வன்ணம் கூறப்பட்டிருந்
 தின்றன. இது கட்டளைக் கவித்துறை யாப்பி
 ளில் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் ஐம்பத்
 தொரு கவித்துறைகளுள், இஃது

“உம்பர்க்குரிய பிரயோக விவேகத்தை
 மையப்படுத்தொருகவிதையா ளுரைத்தான்—செ
 [மப்பாற்சீர்
 மன்னுமதிருகுடர் வாழ்கப்பிரமணிய
 னென்னுமொருவே தியன்.”

என்ற அத்தர் சிறப்புப்பாயிரத்தானே விளங்
 கும். இஃதுல் க்வாமிரேத தேசிகருடைய வே
 ண்டுகேள்விற் கிணங்கியே செய்யற் பட்டதெ
 ன்ப.

5. இனி யிப் பிரயோக விவேகத்தின் குண
 குணங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். இவ்வரிய
 இலக்கணம், காரகபடலம், சமர்சபடலம், தத்
 திபடலம், திவ்யுப்படலம் என நான்கு பட
 லங்கள் அடங்கியது. இவ்விலக்கணத்தின் அரு
 மையும் பெருமையும் உண்மையும் நுண்மை

யும் எம்மா லெடுத்தரைக்கற் பெற்றிய வல்ல
 வேணும் ஏகதேசம் இயன்றமட்டுங் கூறுவோம்.
 இவ்விலக்கண மானது தமிழிலக்கணத்திலும்
 வடமொழி பிலக்கணத்திலும் மிகத்தேர்த்தார்க்
 கன்றி வேறியவாக்கும் பயன்படா தென்று
 சிலர் யோசனைபயின்றிச் சொல்லல்கடும். அவர்
 அப்படிச் சொல்லுதல் அவருடைய அபியா
 மையே யெனக் கூறியிடுக்க. இவர் இஃதாற்கு
 உரைபுத்தாமே யெழுதினர் வடமொழி வழக்
 கம்பற்றி. இஃது “வடநூலார் தாமே பதிகமு
 முரையுஞ் செய்வார். இஃதுளும் வடநூலைத்
 தற்பலமாகச்* செப்தலான், யாரும் பதிகமுமு
 ரையுஞ்செய்த, உதாரணமும் காட்டினும்”
 என்று தீக்ஷிதரே 4-ம் பக்கம் முன்றற்காரிகை
 யினுணர்யின் நீழ்வரைதலின் என்கு விளக்கும்.
 இது ப்பாலுதத்துவ சாஸ்திரீத்யாக அமைந்
 துள்ளது. ஆங்கில பாஷாவியாகரண தத்துவா
 ர்த்தங்களை யாய்ந்துணர்ந்த கல்விமான்களுக்கு
 இதன் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும்.
 இவர் இடைபிடையே வெளியிடுங் கொள்கை
 னெல்லாம் சொந்தமாகவும், அதிகமாய் ஆழ்ந்த
 கருத்தின வாகவும் காணற்படும். உதாரண
 மாக இவர் தமிழிலக்கண மெல்லாம் பிராயிகம்
 வடமொழியிலக்கண வழிபலென்றே கூறுவர்.
 இக்கொள்கையின் உண்மையை “வடமொழி
 தென்மொழியினியையு” என்ற உபச்சியாஸத்
 தில் விரித்து இலக்கணதர்க்க சகிதமான யுத்தி
 யோடு வியாயங்காட்டி ஊர்ஜிதப்படுத்தி யிருந்
 திருக்கும். ஆண்டுக்கண்ணார்க, இதுபிற்கு, திவ
 ருடைய கவித்துறைகளெல்லாம் “இழுமெனு
 மொளியி-னெழுதது மருவிபோற்” செவ்வனே
 யமைத்திருக்கின்றன. இதின் விதிகெல்லாம்
 ‘காரிகை’களாதலின் மகடுஉ[†] முன்னிலையா
 யிருக்கின்றன. காரிகைகளைப் படிக்கும்பொதே
 யாரேதம் ஜூர்க்கின்றது. காரிகைபரால் இலக்
 கண மெழுதுவதில் இவ்வளவு கைவந்தவர்கள்

* சிறுபான்மை வேற்றுமைப்படுத்தி

† Science of language.

‡ The real meaning of the truths of English Grammar.

§ இது மகா-ந-ந-ஸ்தீ. எம். செஷுசிரி சாஸ்திரி
 யாசனர்கள் எம். ஏ. சபாஸயதர்க் வீற்றிருத்தபொ
 ழுது லாகிச்செய்யப்பட்டது. அது அச்சிடப்படுகிறது.
 தேசுதிரர் செவ்வருகும்.

¶ பெண்ணிற்குற்றதல்பூரவ.

கிடைப்பது மிகவும் அருமை. இவர் உரை வகுக்கும் சாமர்த்தியமோ அற்புதம்! அற்புதம்! அதிக யுக்தி புத்தியோடும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில், அவருடைய தர்க்கசான்றிதரவல்லி வெளிப்பலும், உரையிலே யாக்காகு அவர்காட்டும் விசேஷக்குறிப்புகளும், பூர்வ உரையாசிரியர்களாகிய இளம்பூரணர், சுச்சினர் க்கினியர், சேனாவரையர் முதலாயினருடைய மதங்களை மணமழியச் செய்யுங்கண்டங்களுக்கும் வெகுளேத்தியாயும் கெடுவிலைமையவாயு மிருக்கின்றன. இவர் தம் உரையில் இடை யிடையே தாமே வியற்றிய அமகமைத்த அகே உரைச் சூத்திரங்களை எளிதில் விளக்குதற்குபொருட்டுச் சேர்த்திருக்கிறார். அவை பெம்போரையர்க்கு மிகப்பயன்படத் தக்கனவாகக் காணப்படுகின்றன. இப்பொழுது யாவரோனும் மொருவர் 'திராவிடசப்தநீயவாஸ்திரம்' ஒன்று எழுதல் வேண்டுமென்று எண்ணக்கொண்டு முயல்புருத்தால் இஃதுதல் மிகப்பிரயோசப்படுமென்பதற்கு என்னவவுஞ் சந்தேகம் கிடையாது. திரணதாமாக்கி மகாருவி "மொழிப் பொருட்காரணம் விழிப்பத்தோன்று" என்று சொன்னபோதிலும், அவ்வந்தகாரத்திற்கு இஃதுதல் ஒரு சூரியன்போன்ற தென்பதற்குஆட்சேபனை சிறிதுமில்லை பென்பது எமதுதுணிவு.

6. இவ்வந்தணர் சிகாமணி அகந்தியம், தோல்காப்பியம் என்பனவற்றிற்கு முறையே பாணிநியம், ஐதீரீயம் என்னும் வடமொழி விபாகரணங்களை முதனுலெளவுரைப்பர். இவர் வடமொழியில் மகாபாடியம், கையடம், சித்தாந்தகேசுமூர்த்தி, வாக்ஷியதீபம், அரிபீடிகை, தாதுவிரந்தி, புதமஞ்சரி, சந்தகேனத்தவ முதலிய விபாகரணசாஸ்திரங்களிற் நேர்த்தவரென்றும், தமிழ்மொழியில் அகந்தியம் தொல்காப்பியம் என்னால் முதலிய இலக்கணப் பயிற்சியும், திருக்குறள், திருக்கோவையார், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகார முதலிய இலக்கியப்பயிற்சியு மிக்குடையவ ரென்றும், அவர் மேற்கூறிய பிரயோக விவேகம் துள் எடுத்துக்காட்டாகப் பல இடங்களிலும் மேற்கோள் கூறியிருப்பதனால் விளங்கும்.

7. இப்பிரயோக விவேக முடையார் வடமொழியிற் 'சாநிபரிணயம்' என்னும் நூடகஞ்

செய்த இராமபுத்திர திக்ஷிதரிட மிதைப்படித்துக் காட்டி யாங்கேற்றினார் என்பு, அது

“தேனசக்தர் முகராம
பத்திர திக்கிதர்க்குப்
போதொடுசென்று புதல்வோ
மலர்க்கும் பெருநிலையேன்
மேதகியற்றமிழ் செய்பிரயோக
விவேகத் தன்னைப்
பேதமிலாத பதஞ்சலிபாற்
சென்று பேசுமே.”

என கம் திக்ஷிதரே கூறியிருக்கின்றமையானும், “பேர்கொண்டு கின்றபிரயோக விவேகத்தைச் சீர்கொண்டாமபதா திக்கிதர்க்கு-னேர்கொண்டு தேட்டாளினிளிக்கண்ணுற்கேட்கும்பதஞ்சலிதான் கேட்டாலென் கோளக்கா லென்.”

எனச் சிறப்புப்பாயோகு செய்தார் கூறுவதனு னுக் தான்க. யாழ்ப்பாணத்து கன்னுர் ஸ்ரீஸ்ரீ-ஆறுமுகாவலவர்கள் இஃதுதலைப் பதினொரு வருடங்கட்கு முன்னர் அச்சிட்டிருக்கின்றனர். இஃதுதலின் பெருமையுணரவேண்டிபவர் அதின் மூலகாரிகைகளைப் படித்து ஆசுத்திப்பாராக,

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரி.

மாதர் மஞ்சரி.

V. எலிஸபெத் ப்ரை.

“தொட்டனைத்தது மணற்கேனி மாதர்க்குக் கற்றனைத்தது மறிவு.”*—துறன்.

பூர்விகத்தில் துரித்துக்களுக்குள்ளும் தற்காலம் ஐரோப்பிய ஜாதியாருக்குள்ளும் ஸ்திரீகள் தங்கட்கேலாதன் வென்று சாதாரணமாக மறிக்கப்படும்பலத்திறகளில் இறங்கிவேலை செய்து லோகோபகாரிகளாய்ப் பேரும்கீர்த்தியும் பெற்றிருக்கிறார்கள். பெண்பாலாற்படித்தால் அவர்கள் பெண்மையை இழந்து விவோர்க ளென்னும் தப்பெண்ணம்மேதேசத்தாருக்குள் இப்பொழுது பரவியிருப்பதுபோலவே, அங்கிலேயருக்குள்ளும் இஃதுற்றுநாண்டுவகக்கத்திலும் அதற்கு முன்னும் பரவியிருத்தது. இருந்

* “மண்வன் கட்கேனி தோன்றிய அளவிற்கு கணதும்; அதுபோல மக்கட்கு அறிவு கற்ற அளவிற்கு கணதும்.”—பரிமேலழகர்.

தாலும் அக்காலத்தில் அவர்களுக்குள் விசேஷ புத்தி, வீரதை, பரோபகார சித்திநிழல்தவிய உத்தம குணங்கள் மிகுந்துள்ளமாதர்கள், ஜன சாதாரணமான மேற்படி தப்பெண்ணத்துக்குள் பட்டு அவர்கள் அந்தக்கரண சக்தியை விர்த்திப்பண்ணாது கட்டிமுழுவியிப்போட்டுவிட்டு 'புழக்கம் பழக்கம்' என்ற பத்தத்துக்குள் பட்டு அதன் விலங்கு பூண்டு தூங்கியிலினை, ஸ்திரீகள் கல்வி, சர்வதிரம், கலைக்கியான முதலியவை ஒதி அவற்றில் பயிற்சிபெற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தால் அவர்கள் உண்மையான பெண்மைக்குணத்தை யிழந்து பெண்தனக்குரிய தங்கள் இல்லறத் கடமைகளைக் கவனிக்காது விட்டுவிடுவார்களென்று சொல்வோர் இத்தேசத்திலிருப்பதுபோல் அங்கிலேய நாட்டிலும் அக்காலத்து அதிகமில்லாதிருக்க வில்லை. இது மிகவும் தப்பான எண்ணம்; உண்மைக்கு ஒவ்வாதது; என்று ஏம் வற்புறுத்திக் கருமலே விவேகிகளுக்கு விளங்கும். புத்திசாலியான பெண் அறிவுப் புகழ்ச்சி செய்வதால் அவந்தன் கடமைகளை மறந்து போவதற்குப் பதிலாகப் பெண்மையுக்குரிய அவள் காரியகடமைகளின் பொறுப்பு யோசனைகளைக் கண்ணுபுணர்ந்து; அக்கடமைகள் காரியங்களை அவற்றிற்குண்மையாகவுள்ள ஏற்றத்திற்கேற்ப மதிப்பாளவாளென்பது வாஸ்தவத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் பொருத்தியதாகும். 'தண்ணீர் மிலை வத்தால்' மேம்பட்டு அதன் குணம் பிரகாசிப்பது போல் கல்வியும் அதையடைவோர் குணவத்தால் பிரகாசிப்பதாகும். மணற்கேணி தோண்டித் தோண்டி ஜலம் ஊறுவதுபோல் மாந்தர் படிக்கப்படுக்க அவர்கள் புத்தி விர்த்தியாகுமென்று எயனாகும் சொல்லிவிருக்கிறார். இது இருபாலார்க்கும் பொதுவாகச் சொன்னதன்றோ. அனுபவத்திலும் அப்படியே தோன்றக்காணலாம்: முற்காலத்தும் தற்காலத்தும் மேண்மையடைந்து சென்ற எத்தேசத்து மாதர் சரித்திரத்தாலும் விளங்கும்.

அங்கிலேய நாட்டில் பொது விஷயங்களிலுமுறுத்துப் பெருந்தன்மைக்குப் பேர்போனவர்களான ஸ்திரீ ஜாதிகள் பலருடைய சரித்திரங்களையும் படித்துப் பார்த்தால் மேலே சொல்லிய உண்மை பிரத்தியகூரமாக விளங்கும்.

இவர்கள் பேர் அச்சம்; ஒவ்வொருவரும் பொது ஜனோபகாரமான ஒரு துறையிற்றங்கியுமுறுத்து அத்திறையில் அவர்கள் ஜனங்களுக்குச் செய்த கண்மைகளினால் பரோபகாரிகளென என்று மழியாப்புகழுடம்பெடுத்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் 'எலிஸபெத் பைர்' 'மேரி கார்பென்டர்' 'பிளாடென்ஸ் கைத்திங்கேல்' 'ஜோலெபைன் புட்டல்' 'ஆக்டேவியா ஹில்' என்னும் பேர்கள் மிகவும் பேர்போனவை. இவர்களன்றி கலைக்கியானத்திலும், பாஷாக்கியானத்திலும், சர்வதிர பயிற்சியிலும், ராஜ்யபாரத்திலும் விசேஷ நியுனத்துவம் காட்டிப் பேர்பெற்ற மாதர்களுமுள். இப்படி பிரக்கியாதிபெற்ற மாதா சிரோமணிகள் அவர்கள் மனம்பூண்டு இவ்வாழ்க்கை கடத்திவந்த பொழுது 'வாழ்க்கைத்துணைகலம்' அவர்களிடத்து எவ்வளவும் குறைவுபடாது நிறைவுபட்டு விளங்கியது அவர்கள் சரித்திரத்தைப்படிக்க விதிதமாரும்.

இந்த சரித்திரம் எலிஸபெத் பைர் என்னும் பரோபகார சிரோஷ்டைபைக்குறித்தது. மாதர்கள் அதிகமாய் கல்வித்தேர்ச்சி யடைவதால், அவர்கள் தங்கள் வீட்டுக்கு மட்டுமன்றி நாட்டுக்கு முப்பியாகமானவர்களாகும். பெருந்தன்மையடைகிறார்களன்றி வீட்டுவேலைகளை விட்டுக் கொட்டுப்போவதில்லை யென்பது இச்சரித்திரத்தால் விளங்கும். எலிஸபெத் பைர் 1780-வது வருஷத்தில் பிறந்தாள். ஆனால் இந்த அம்மான் பரோபகார சிரோஷ்டை யென்று பேரோடுக்கச்செய்த வேலை 1813-ம் வருஷத்தில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவள் நர்விக் பட்டணத்தில் நர்விக் யென்று பேர்போன ஒரு சம்பத்துள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தாள். இவளுடைய பெற்றோர்கள் 'குவேர்கன்' என்னும் ஒரு உள்மதக்கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களாய் நிறுத்தார்கள். ஆனால் அம்மதக்கோட்பாடுகளை அவர்கள் ஒழங்காய் அணுகரித்ததில்லை. அக்காலத்தில் அந்த கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் அவர்கள் குடும்பத்துப் பெண்களை சந்தேகம், நாட்டியம் முதலிய விததைகள் பரிவலிவெதில்லை. பெண்கள் உயர்த்தப்படிப்புப் படிப்பதும் கூடாது என்று அப்பொழுது தடுக்கப்பட்டிருந்தது. எலிஸபெத்தின் பெற்றோர்கள் முன் சொன்னபடி அம்மதக்கோஷ்டியின் கோட்பாடு

களை அதிக கண்டிப்பாய் மதித்தவர்களில்லையாதலால், அவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை அக்கால சம்பிரதாயத்துக்கு விசேஷமாக சந்தித்தாட்டிய முதலிய வித்தகன்பயிலவிட்டதன்றி, பையன்களைப்போல் பெண்களையும் கணித சாஸ்திரம், லத்தீன் பாஷை முதலிய உயர்தரப்படிப்பும் பிலேயிட்டு வந்தார்கள். இப்படி மதம் எல்லிபெத் இளைமைப்பருவத்திலே அவள் காலத்துப் பெண்களை விட மிகவும் மேலான வித்தியாப்பியாசம்பெற்று கல்வியின் பயனை யுடைந்தவளாயிருந்தாள். சிறுவயதிலே இவளிடத்து இயல்பா யமைந்துள்ள அநுதாபருமை, பரோபகாரநிலை, ஆராயுதன்மை, எடுத்தது முடிக்கும் ஊக்கமுடைமையாகிய குணங்கள் இருப்பது வெளிப்படத்தொடங்கின வென்று தெரியவருகிறது.

இந்த அம்மான் சிறுபெண்ணு யிருக்கையில் கோயிலில் பாதிசியார் ஒருவர் செய்த பிரசங்கத்தால் மனதுருகி மனிதரில் கடையராயுள்ளார் கஷ்டங்களை நீக்கி அவர்களைக் கல்வியுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற எண்ணம் இவள் மனதில் உதித்தது. இந்த எண்ணம் மனதில் பதியப்பெற்ற மாத ௨0-வயதில் மணமுடிக்கப்பெற்று புருஷன் வீடுபோய் வாழ்கையில் அக்கம்பக்கங்களிலுள்ள ஏழைகள் துயரை நீக்குவதில் சிரத்தையெடுத்துழைத்துவந்தாள். அவளுடைய கணவரும் இந்த சதவிஷயத்திலுழைக்க அந்த அம்மானுக்குள்ள பிரிதியை யறிந்து அச்செய்கையில் தாமும் அநுதாப சிந்தையுடையவராய்க்காட்டி அவள் சிறு முயற்சியைக் கண்டு களித்து அவளை உற்சாகப்படுத்திவந்தார்.

ஒருநாள் எல்லிபெத் பரா* தெருவிவாடு போகையில் ஒரு பிச்சைக்கார ஸ்திரீ பிணியால் மிக மெலிந்து கொண்டுபோன குழந்தையொன்றைக் காட்டி இவர் பரிதாபத்தைக் கிளப்பிப் பிச்சைக்கேட்டான். இயல்பாகவே மிக

* அங்கிலேய ஹாதிவாருக்குள் பெண்கள் மனமுடிக்கப் பெற்றபின் அவர் பிறந்த குலப்பெயரை விட்டு புதுத் குலப்பெயரைத் தரித்துக் கொள்வார்கள். மகக்குள் பெண்களுடைய கோத்திரம் புருஷன் கோத்திரமாக மாறுவதுபோல், அவர்கள் கலியாணகாலத்தில் குலப்பெயரை மாற்றிக்கொள்வது வழக்கம்.

வும் பரிதாப சிந்தையுள்ள இம்மாதமனம் அக்குழந்தையின் ஸ்திதியைக் கானவும் அதிக பரிதாபத்தால் கெக்குவிட்டுருத், ஐயோ! வென்றாங்கி அப்பிச்சைக் காரியுடன் கூடச்சென்று அக்குழந்தைக்கு வேண்டிய உதவி செய்தாகச் சொன்னான். உடனே அப்பிச்சைக் காரி மெல்ல தப்பித்தக்கொண்டு போகப்பார்த்தான். இதனால் அவள் விரும்பியது பணக் கொடையே யன்றி குழந்தைக்கு உண்மையாக உதவி விரும்பினவளல்ல வென்பது பிரத்தியக்ஷமாயிற்று. ஆகவே *மிஸர்ஸ் ப்ரைஅம்மன் அப்பிச்சைக்காரியைப் பிந்தொட்டத்து சென்றான். சென்று அவளிருந்த குழைக்காலுவே அங்கு பல பிணிகளால் பிடிக்கப்பட்டு பல படியாக வருத்திக்கொண்டிருந்த குழந்தைகள் பல வற்றைப் பார்த்தான். உடனே தன்னை வழியை மறித்துப் பிச்சை கேட்டவன் இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளைச் சேகரித்து வைத்துக் கொண்டு அவைகள் படம் அவைகளைக் காட்டி பரிதாபத்தைக் கிளப்பிப் பிச்சை வாங்கிப் பிழைக்கும் பாதகர் வகுப்பில் சேர்த்த ஒருத்தியென்று தெரியவந்தது. இக்கஷதியைக் கண்டது முதல் 'எல்லிபெத் ப்ரை' என்னும் தர்மிக்ஷ மனம் ஒருவகையிலுழைக்கத் தேறிவிட்டது. இதுமுதல் மிகவும் இழிஞலத்தாரும் குற்றம் செய்து பிழைப்பவருமாய்ப் படுகுழியில் வீழ்ந்த இழிஞல் வகுப்பு. ஸ்திரீகளுடையவும் குழந்தைகளுடையவும் நிலைமையை உணர்ந்து அவர்களை ஒருவாறு சேர்ப்பெத்தி கல்வியறிவிக்குக் கொண்டு வருவதே அவர் கடமையென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அதற்காக உழைப்பதே அவர் கோக்கமாயிருக்கவேண்டுமென்று கங்கணம் பூண்டார்.

இத்தீர்மானம் செய்து கங்கணம் பூண்ட பின் இது விஷயத்தைப்பற்றி அவருடைய அல்லா அபலார் சிகேகிதர்கள் இவர்கள் கடும் கூட்டங்களில் பிரஸ்தாபித்தப் பேசி அக்கீழ் ஜாதியாருடைய நிலைமையிஷ் மற்றவர் பரிதாபத்தைக் கிளப்பிவிட்டு அவர்களைச்சேர்த்திருத்தும் வேலையில் அவர்கள் அநுதாபத்தைச் சம்பாதி

* 'மிஸர்ஸ்' என்பது மனைவிக்குரிய மரியாதைப்பட்டம். 'கன்னியர்களுக்கு 'மிஸ்' என்று சொல்லுகிறது.

த்துக்கொள்ள முயன்றுவந்தான். இப்படி காணப்பட்டதில் இவ்வம்மணி செய்துவந்த முயற்சி பலப்படுத்தப் பட்டது. அவள் ஜெயில்களிலுள்ள குற்றவாளிகளைக் கண்டு அவர்களை கல்லறையில் மெய்க்குக் கொண்டுவர என்ன செய்யலாம். மென்று உபாயத்தேட ஆரம்பித்தான். இதற்காக 'மிகுக்கேட்' என்னும் சிறைச்சாலைக்கு அடிக்கடி விஜயமாகப் போய் வருவது வழக்கம். அங்கே ஆண் கைதிகள் பெண்கைதிகள் குழந்தைகள் எல்லாரையும் ஒருமிக்க ஆடுமுகைகளைப் பட்டியி வைப்பதுபோல் பேதமின்றி ஒரு அறையில் போட்டு அடைத்துவைத் திருப்பதையும் அத்தனையினையும் தீவிரமாகவும் கண்டு, அவைகளை மீவர்த்திக்க வழிதேடினதன் ல் ஜெயிலிலுள்ள கைதி ஸ்திரீகளையும் அவர்கள் குழந்தைகளையும் சன்மார்த்தத்துக்குத் திருப்பலாம் என்று அவர்களுக்காக ஜெயிலிலே ஒரு புள்ளிக் கூட்டமும் வைத்தான்; அவரும் அவன் தோழிகளிடமிருந்தோருவரும் தனிமாக இப்படி உழைத்து வந்த உழைப்பு காரியத்தில் கல்ல பவுன் தருவதாகக் காணப்படவே குற்றவாளிகள் நிலைமையைச் சீர்திருத்தவேண்டிய வழி வகைகளைப் பற்றி அந்த அம்மான் பொது விட்டங்களில் பரிசுரங்கமாகப் பிரசுரிக்கவும் அதிகாரிகளுக்கு மனுக்களெழுதி அவர்கள் ஒத்தாசையைக்கொடுவதாக இப்படி சிறைச்சிறை அவன் முயற்சியைப் பலப்படுத்திக் கொண்டான்.

முதலில் பலபேர் கூடியசபையில் பரிசுரங்கம் கின்ற பேசு வெகு கூச்சப்பட்டான். பரிசுரங்கமாகப் பலரைய முன்னின் துழைப்பது அவளுக்கு முதலில் மகர் வெறுப்பா யிருந்தது. மனதுக்கும் மிக வருத்தமாயிருந்தது.

"கலங்காதகண்ட வினைக்கட்டுளங்காது துக்கம் கடித்து செயல்." என்று

திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். தன் கடமை யின்னதென்று ஒருதரமுள்ளர்த்தபின் காயுநர் சொற்படி. "மனத்தெனின்து செய்வதாகத் துணிந்த" வேலையினின்று பின் வாங்காமல் சடுதியில் அதைச்செய்யத்தொடங்கினான். முதலில்

* "மனத்தெனின்து செய்வதாகத் துணிந்த வினையின் கன் பின்னதைவின்றி நீட்டித்தலையொழிந்த செயல்"—பரிமேலழகர்.

மனக்கலக்கமும் கஷ்டமும், கூச்சமும் உண்டுபண்ணுவதாக விருத்தவேலை போகப்போகவெகு சல்லிதாக விருத்ததன் மீது மனதுக்கு இன்பமும் ஆறுதலும் பங்குவருவதாயிற்று.

இத்தப் புண்ணியவதி இழிகுலத்தினரினும் இழிவானவரான இவ்வகுப்பாரிடத்து உன்மை யான் அபிமானம் வைத்து அவர்கள் நிலைமையைச் சீர்திருத்திவர முயற்சிக்கையில் அவரிருந்த ஊரார் பலர் இவர் செய்கையை விரோதமான தென்று சொல்லி இவரை எகத்தாளம் செய்து பறித்தார்கள். அப்போதிருந்த பிரபலமான கவிவாணர் ஒருவர் இவர் சிறைச்சாலை யில் பன்னிக்கூடம் வைத்ததைத்து வருவதைப் பற்றி ஏளனம் செய்து அவ்வேலையை விட்டு விடுமென்பது ஒரு பாட்டுப்பாடிப் பிரசுரித்தார். அவரோடு கூட வசித்தவர்களில் அக்கேர் இப்படி அவர் செய்கையைக்கண்டு கதைத்துப் பரிசுசம் செய்தும், சிலர், "இச்செய்கை யெல்லாம் மேலானது? விவாகமாகப் பிள்ளைகூட்டிக் கீழ்ப் பெற்றவளுக்கு தன் புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் பொலித்தது காப்பாற்றி வருகிற கடமையை விட வேறு கடமையென்ன விருத்திதது?" என்று இவ்வேலையை இகழ்த்து காட்டியும், அத்தம்மான் தான் சரியென்று கண்ட வேலையைவிடாது ஊக்கமுடன் செய்துவந்தான்.

"தன்ப முறையினும் செய்க துணிவாற்றி* இன்பம் பயக்கும் வினை."

இவ்வேலையை இவ்வளவு ஊக்கத்தோடு செய்து வந்தும் இவர் தம்மில்லத்தில் செய்யவேண்டிய விட்டு வேலைகளைப் பாராது விட்டவிடாது; தன் புருஷனுடையவும் கட - குழந்தைகளையுடைய தன் பெரிய குடும்பத்தி னுடையவும் கேழ்மத்தை காடிச் செய்யவேண்டிய பல குடும்பகாரியங்கள் கித்தியக்கடன்கள் இவற்றில் எதையும் அலக்கியும் செய்தவராகவில்லை. தான் வேறு பொது விஷயத்தினும் கவனம் வைத்துழைப்பதால் இல்லறத்துக்குரிய தம் கடமைகள் எதையும் கவனிக்காது விட்டதாகச் சொல்ல ஏது மிடமின்றி அவைகளை யெல்லாம் வெகு ஊக்கிதையாகப் பார்த்து வர்

* (துணிவு=எனக்காமை.) துணிவாற்றி=தனரது இடப் முடையராய்.

தார். பித்தி இவர் குடும்பத்துக்குப் பேரதாக்காலம்வந்து இவர்களுக்கு கஷ்டதிசை வந்தது. அப்போதும் இப்போதுவகை காரியத்தைக் கையிடாமல், தம் கஷ்டதிசையானுற்ற வருத்தங்களை இத்தம்மவியையத்தி னுழைக்கு முற்சாகத்தில் முழுகிப்போகச் செய்து தாமும் தம் குடும்பத்தோடு சந்தோஷமாயிருந்து, துரப்பாக்கியத்தால் துன்பசர்கரத்தில் முழுகியுள்ள திக்குத் திசையுற்ற தீழ்நாதி ஜனங்களை நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவர முயற்சித்த வந்தார். இவர் செய்த முயற்சியால் தம் சொத்த தேசத்தினுள்ள ஜெயிலேற்படுகள். சிர்ப்பட்டு, குற்றம் செய்து கெட்டுப்போனவர்களின் லீனேசர் இவர் ஏற்பாட்டை யனுசரித்து ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸ்தாபனங்களால் நல்ல கதிக்குத் திரும்புவர வழியைமத்ததன்றி, அங்கிய தேசங்களில் கதியற்றவர்களுக்கும், கெட்டுப் போனவர்களுக்கு முள்ள ஸ்தாபனங்களை இவர் விஜயம் செய்து அவைகளின் காரிய விசாரணைபில் குறைவுகளை எடுத்துக் காட்டினதால் அத்த ஸ்தாபனங்களும் சிர்ப்பட்டு நல்ல நிலைமைக்கு வரவும் காரணமாயிருந்தனர். கைதிதீன், குற்றவாளிகள், நாதியற்ற குழந்தைகள் இவர்களன்றி தீன்னம் எவிய ஸ்திதியிலும் துரப்பாக்கியத்தினுமுள்ள அனேக வகுப்பினர்களுடைய நிலைமை இவருடைய பரோபகார முயற்சியால் சிர்ப்படுத்தப் பட்டு அவர்கள் நல்லஸ்திதிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். ஏழைகள் படும் தேகவருத்தங்கள் பல்வற்றை நீக்கி, அவர்களுக்கு சன்மார்த்து போதனை செய்தவர முயற்சித்ததன்றி கூலிக் காரர்களும் வீட்டு வேலைசெய்து பிழைப்பவர்களும் ஆகிய வகுப்பார் ஒழித்த வேளைகளில் உல்லாசமாக விருந்து வாசிக்க அவர்களுக்குப் புஸ்தகம் கடன் கொடுக்கும் புஸ்தகசாலைகள் சிலவும் ஏற்படுத்தினர். இப்படி அவர்சாரங்குல்ல மனவும் தன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு நன்மைசெய்ய காலவிதத்தினு முழைத்தவந்து, கடைசியில் கஅசுநாம் வருஷத்தில் அவருடைய கூடுவது வயதில் யாவரும் மெச்சப் பரோபகாரியென்று புகழுடம்பெடுத்து கிலியற்ற இவ யாக்கையைத் துறந்து பாம்பத மடைத்தார்.

மனோன்மணி யம். IV.

ஐந்தாம் அங்கம் முத்தகனம், யாமத்தில், கோட்டைக்கு வெளியே. வருசியர் *பரகறை யருகில், சுருங்கைவழியால் வந்த குழுநன். அவ்வழியைச் சேரணுக்குக் காண்பித்துப் பாண்டியனைத் தீர்ப்படுத்தினால், தனக்குச் சேரன் பாண்டியனாட்டையளிப்பாணென்று யோசித்துக்கொண்டு, தன் ஊக்கத்தை மெச்சத்தொடங்கினான்:—

“ஊக்கமே பாக்கியம். உணர்விலார் வேறு பாக்கியம் தீண்டெனப் பகர்வதெனாம் பாழ். சாக்கியம்? வேறென்? சாத்தியம் சாத்தியம் அறிகுதி பலவால் ஆய்ந்ததற்கு ஆற்றும் திறமுந் ஊக்கமே யோகம். அன்றி வான்கள் டதனில் வயிதே? சுழலும் மீன்களா! வேறு முன்தோ வினம்பீர்? மதியிலா மாக்கள்? விதியென தம்மேல் சுமத்து க்மையும் தூற்றுக் க்மையும் உமக்குப் பெயரும் உருவமும் தொழிலும், அமைக்கும் குணமும், அகிலவருவாதமும், வுத்தியுந் ஊகமும் பீத்தியும் பண்டமையும் ஒன்றையும் கீவிறுனரீர்!”—

தான் கனவிற்கண்ட மாதின்மேற் காமல்கொண்டு பாயுமலாவிக் கொண்டிருந்த புருஷோத்தமவர்களை யித்தருணத்திற் கண்ணுற்ற குழுநன், அவன் தில் வியவருவைக்கண்டு தன் நாஸ்திகக் கொள்கைகள் கூடத்தமொழிப், பின்பு சேரனென்றறிந்து, அவனை வணங்கிப் புகழத் தொடங்கினான். தான் வெகு ஜீவகாருணியம் உள்வனவ் போற் சொன்னதாவது:—

“ஆ! ஆ! விடிவில் வாளா மாளும் மனிதர் தெரகுதி. யென்னி யென்னி யெரிநிற தென்னும். என்னுதி சுருணை! இவர்க்குத் தாய்த்தேதால் புகல்வாய் வந்த பொருகெடுக்காண்டொன் வதவை முற்றுகூறத் சொன்னான். அவர் புதுமணம்-புரிந்த காலம்கோபாலமும், சேடே தேர்த்தருல்-காதல் கோவு பாராத— 1000 வந்தஇவண் அடைந்த மன்னசெத் தீனையோ? தாய்முகம், வருத்தல் கண்டமும் தன்னிற சேய்முகம் மறவாச் சொருசெத் தீனையோ? செயிருற முழந்தான் சேர்த்தரு பூல்லைத் துயிலிடைத் துறந்தருசெத் தீனையோ?”

இவ்விதங்குறித், தன்னரசனைப்பழித்ததத், தன் உபாயத்தை வெளியிட்டானாக; புருஷோத்தமவர் மன், “சேரன் விஜயமும் திருக்கடன்” என்றுகறி,

* பண்டமெதெனெது தருகிடம், “உடரத்”
கோவடி 1. 103 கீ மனிதர்

பேர்தெரியேன் ஆயிரதும்
பிறகெல்கின் பெருந்தகையோ.'*

புன்பு, மனமாலையைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு
பலதேவன் எதிரேவந்த மனோன்மனியைப், புரு
ஷோத்தமவர்மன் கண்ணுற்றவுடன், அவன் திரை
விட்டு வெளியேவந்தான், அவனைப்பார்த்த மனோ
ன்மணி உடனே, அவளிடஞ்சென்று அவனுக்கு
மர்மையைக்குட்டி; அவன் தோனோடுதளர்த்த மூர்ச்
சித்தான். இவ்வீதம், கணவியை ஒருவரை பொருவர்
கண்டவர் கணவியை கூடுங்கள். வல்லோருக்கும்
முதலிய உண்டான திகைப்பையும், குழன்றுடைய
உண்மை நிலையைப்பார்த்தவுடன் அவன்பேரினுள்
டான கோபத்தையும், புருடோத்தமவர்மன் இன்னு
ரென்றறிந்தவுடன் பிறந்த ஆரத்தத்தையும், வாழ்ந்
துமொழிகளையும்பற்றி விவரிக்கவேண்டியவிலை.

என்றிற்றறிவுக்குத் தோற்றியபடி, சிலவிடங்களி
ற்சுருக்கியும், சிலவிடங்களிற் பெருக்கியும், யான்
கூறியதே 'மனோன்மனியம்' என்ற காடகத்திற்குச் சொ
ல்லப்படுகின்றதாயும், அதிசய அமைக்கப்பட்டிருக்
கும் வேதாந்தப் பொருளைப்பற்றிப் பேசப்படுதல்
யான் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தின் அடங்கியத
ல்ல. ஆங்காங்குள்ள சீதோனிச்சிலைகளைப்பற்றி
யொன்றிருக்கொல்லாமல் விடுத்ததும் இக்காரணம்
பற்றியே. ஆகவேயே காடகத்தின் இக்கவியு
றைப்படி யிங்காடகத்தைப் புரிசொதித்ததும் யான்
எடுத்துக்கொண்டதல்ல. இங்காடகத்தின் கதையை
ஒருவாறுகூறிக் கிவபாகங்களையும் எடுத்துவரைத்தா
ல், 'எடுத்துவரைப்பட்டுவந்தின்' கெடுத்தவையும்
என்றும் கூறப்பட்டவற்றின் குறைபாடுகளையும்
கோக்கியாவது, சிலர் இப்புத்தகத்தை வாங்கி வாசி
க்க விரும்புவார்கள் என்பதே உண்மை. கம்ம
வர்களில் அநேகர் கல்வியுத்தகங்களை யொருபொழு
தும் பார்த்திராததினால் தான் வின்காலம் கழிக்கொ
டுக்கே யொழிய, ஒருதரம் கல்வியுத்தகங்களிவி
தெருளியை அதுபவத்தையிட்டால் பிற்பாடு கம்மா
இருக்கமாட்டார்களென்பது தின்னம். ஆனால் எளி
தில் பரவருக்கும் பொருள்பட்டகடியு புத்தகங்கள்
மிகவும், அபூர்வமாயிருப்பது ஒருபெருங்குறையே.
காளிசேரபாகமாயுள்ள கர்வியங்கள் அநேகமிருக்கி
ன்றன. இப்புத்தகமோ, பழையகாலியங்களைப்போ
ல், அபூர்வமான கடினமானதில்லை. சொற்ப சிரமமெ
டுப்பாராயின், கம்மவர்களில் அநேகர், இப்புத்தகத்
தை வாசித்து மிக்கசெய்தகாஷத்தை யடைவதென்ற
ஆங்கிலேயப்பயிற்சியின் குறையுண்களைப்பற்றியும்
ஒருவாறு கொஞ்சம் அறிந்தகொள்ளலாம்.

காளிசேரபாகம் வாசித்ததினால், ஒருவராவது
'மனோன்மனியம்' என்ற புத்தகத்தை வாசித்த
வேண்டுமென்ற விருப்பத்தை யடைத்திருப்பின்,
அதவே எனக்குப் போதுமான கைம்மான்றோ?
அதனைக்குக் கிடைக்காமற்போனதும், ஒரேவிலை
வந்ததை பெடுத்துக் கூறியிருக்கிறது கிடைக்கப்பா
லதோ? தருப்புகின்றனக் கூறியும் வேண்டுமோ?

அ. மாதவய்யா, பி. ஏ.

சாவித்திரி சரித்திரம்.

குறவது அநிகாரம்.

இவ் வதிகாரத்தில் கான் கட்டென் கிட்டிக்கார
ரைப்பற்றிக் சொல்லுகிறேன். அவர்களும் எங்கோ
போல் 'அம்மன் சந்தித்ததெரு'வில் தான் இருந்தார்
கள். ஆனால் அவர்கள் இருந்தவீடு மிகவும் பெரிது.
என் அத்தை யம்மான் ஒருவன் சொன்னபடி. என்
கள் வரும்படி, அந்த வீட்டுக்கு விளக்குப்பேரட்ட
தான் சரியாயிருக்கும். அப்படி விருந்தபோதிலும்
கட்டென், அதை விட்டிவிட்டி எங்கள் வீட்டுக்குப்
பழக்கவந்த விவரம். எங்கள் தெருவில், அந்த
வீட்டு வாசலில் மாத்திரத்தான் 'காந்தி' போட்டிரு
க்கும். அது உத்தியோகஸ்தர் வீடு என்று பார்த்த
வுடன் அறிந்த கொள்ளலாம், ஒருவேளை சந்தேகம்
கொஞ்சியிருந்தால், மாகுயில் வைத்திருக்கும் பூச்செ
டிகளைப் பார்த்தவுடன், அது நீங்கியே.

கட்டென் தன்மயன் பெயர் கந்தா சாஸ்திரிகள்.
கான் முதலில் அவர்பெயரைக் கேட்டவுடன், அவர்
சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி யடைந்த வைத்தொன்று
கிளைத்திருக்கிறேன். பிற்பாடு தான் அவருக்குக் கிரி
தளமுத்துக்களை தெரியாதென்றும், ஆவணியவிட்
டத்தன்றுகூட அவர் சந்திப்பன்ன மாட்டாரென்
தும், அவர் பாட்டனார் சாஸ்திரியர் யிருந்ததால்
அவரும் அப்படித்ததை வைத்துக்கொண்டாரென்
தும்; கோபாலன் எனக்குச் சொன்னான். அவர்
'மணியிபெயர் கார்வதி. கண்ணகோபாலனும், கட்டே
சென்போல், அவனை 'மன்னி' பென்று கூப்பிடு
வீது வழக்கம். அவனுடைய கணவர் அவனைக் 'காறு'
என்று வழக்கமாய் அழைப்பார். அவர்களுக்கு மூன்
றுவயதான ஓர் ஆண் குழந்தையும், ஒருவயதான
ஓர் பெண் குழந்தையும் இருந்தன. அவர்களுடன்
இலங்கையியும் இருந்தான். அவன் கட்டேசனுடைய
மூத்த சகோதரன். ஒன்பது வயதாயிருக்கும்பொழுதே
யே புருஷனை யிழந்தவன். அவனுக்கு அப்பொழுது
இருபது வயதாயிருக்கலாம். அவன் யேது போக்கி
ன்றி 'மன்னி'க்குத் துணையாக இருந்தான். அவனைப்
பற்றி, எனக்கு ஒன்றும் எழுத்த தென்றறியவில்லை.

* தோனோடுதளர்த்து.

இவர்களைத் தவிர ஒரு பிராமண வேலைக்காரப்பையனும், இரண்டு குத்திர வேலைக்காரர்களு யிருந்தார்கள். நான் முதல்முதல் அவர்கள் வீட்டுக்குப்போன பொழுது எடுத்த சமசாரங்கள் என்றும் ரூபகத்தி யிருக்கிறபடியால், அவற்றைக் கூறுகிறேன்:

நான் 'திருசெல்வேலிக்கு வந்த லிணத்திலேயே நானும் எட்டேசனும் இஷ்டர்களாய். விட்டோம். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிற்பாடு, நான் என் அத்தை யுடன் மத்தியானம் அலுன் வீட்டுக்குப் போனேன். அன்றைக்குச் சனிக்கிழமையா யிருந்ததால் எட்டேசன் தமையனார் 'கச்சேரி'க்குப் போயிருந்தார். நான் கள் போகும்பொழுது 'காமாக்கியம்மாள் வாசித்துக் கொண்முந்தான். இவ்வாறு 'தோஷ'க்கு அரை துத்தகொண்டிருந்தான்.

காமாக்கி:—வாருங்கள்! வாருங்கள்! அடே! பையர்! சங்கரியம்மாள் வந்திருக்கிறார்கள். பலகை யெடுத்துப் போட்டார்.

என் அத்தை:—எதற்கு? வேண்டாம். தனையிலு ருப்பையிலிளையே, கெழேயே உட்காருகிறேன்.

நான் காமாக்கியம்மாளையும், இவ்வாறு யம்மாளை யும் சேவித்துவிட்டு, என் அத்தை பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டேன்.

காமாக்கி:—புதன் கிழமை யன்றுவிடீர்களாக்கும். எட்டேசன் சொன்னான், இந்தக் குட்டிதான் உங்கள் மருமகனோ?

என் அத்தை:—ஓமாம். அம்மா! அந்தக் கடன் காரி மூன்று வறுதிலேயே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்—

காமாக்கி:—ஓமென்ன செய்யலாம்? தெய்வச் செயல் குட்டி! யன்பே சென்னடி?

நான்:—என்பேர், சர்வத்திரி.

காமாக்கி:—(இவ்வாறு யம்மாளைப் பார்த்து) நீய் என்ன வாய்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இன்னும் இரண்டு வழியாவுக்கு அரிசியிருக்கிறதே. பிற்பாடு ஜலம் கொண்டு வரவேண்டாமா? இப்படி வாய்பார்த்தால் எப்படி?

நான்:—இவ்வாறு யம்மாள், தலையைக் கவிழ்த்து கொண்டு விரைவாய் அரைக்கத் தொடங்கினாள்.

பிற்பாடு கொஞ்ச நாட்களுக்கு ஒருவரும் பேசவில்லை. என்னமோ போய்விருந்தது. எனக்கு, எங்கேயோ பிறந்துக்கொண்டு விட்டாற்போய் விருந்தது. கடைசியாக, எதாவது பேசும்பொழுட்டு, என் அத்தை காமாக்கியம்மாளைப் பார்த்து "அதென்ன புஸ்தகம்?" என்று கேட்டான்.

காமாக்கி:—இதா, 'இராமநாதகம்'

அத்தை:—அதென்ன?

காமாக்கி:—இராமாயணக் கதையைக் கீர்த்தனங்களில் பாடியிருக்கிறது. அடே பையர்! எட்டேசனைப் பார்த்துக் கூட்டிக்கொண்டோர். இந்தக் கீர்த்தனத்துக்கு இராகத்தெரியவில்லை. இந்தக் குட்டிக்கு எங்கே பார்த்திருக்கிறீர்கள்?

அத்தை:—எங்களுக்குத் 'தருத்த' பிள்ளைகளைக் காணோம். எவனுக்கு மாலையிடப் போகிறதோ? இன்னும் ஒன்றும் கீச்சியமாகவில்லை..

காமாக்கி:—இனிமேல் பிறக்கப்போகிற திவிலையோ குட்டி, எங்கள் எட்டேசனைக் கவிபானம் பண்ணிக்கொள்கிறாரா? இவ்விவ்வு வாசிக்கிறான்: அழகாயிருக்கிறான்.

அத்தை:—அவனுக்கு எத்தப்பாக்கியவதமானியும் கையமாய் காத்ந்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ? நெற்று நான் விளையாட்டாகநீங்கள் சொன்னதையே சொன்னேன். எட்டேசன் என்னுடைய பழமனையை யெறித்துச் சாவித்திரி கழுத்திழைத்து, அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, என்னை வந்து எம்மக்காரம்பண்ணி னதுத்தியி, அதுமுதல், அவனைப் பரிசாசமாகப் 'பெண்டாட்டி' யென்று கூப்பிடுகிறேன்.

என் உத்தமையம்மாள் பேசுமுடியா, எட்டேசனும் வந்தவிட்டான். உடனே அவனைப்பார்த்துக் 'காமாக்கி' யம்மாள் கிரித்துக்கொண்டு சொன்னதாவது:—

"எட்டேசர்! கி வெறியோக்கியன் போய்விருக்கிறது. நாக்கெல்லாம் என் அம்மக்காரை நுழைக்குக் கவி யானது செய்வேண்டுமென்று கிணத்துக் கொண்டிருக்க, யோக வேறொரு குட்டியைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு, இப்பொழுதே முதல் 'பெண்டாட்டி' யென்று கூப்பிட ஆரம்பித்த விட்டாயோ? இதா சரியா?"

எட்டேசன் தலையைக் கவிழ்த்து புன்சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டு, "மன்னி! எதற்குக் கூப்பிட்டாய்?" என்று கேட்டான். உடனே காமாக்கியம்மாள், தான் கூப்பிட்ட விஷயத்தைச் சொல்ல, எட்டேசன், "ஓ! இந்தக் கீர்த்தனமா? இதை பைரவி இராகத்தில் எட்டேசனாது" என்று மெட்டியல் பாடவேண்டும். "என்று சொல்லிக் கொஞ்சம் பாடிக்காட்டிவிட்டு, 'நான் போகிறேன்' கோபாலன்காத்துக்கொண்டிருப்பான். இராமாயண வாசித்துக் கொண்டிருந்தோம்." என்று புறப்பட்டான். என் அத்தையம்மாளும், "அம்மா! எங்களுக்கும் போகவேண்டும். காண்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை. தோஷக்கு உணைத்து வைத்திருக்கிறது." என்று சொன்னான். காமாக்கியம்மாள், "ஆலுச்சரி," என்றாள்.

* பிராமணர்களுக்கு மரணங்களுக்குப்பின்,

* 'மன்னி':—தமிழ்ப்பேரம் பிராமணர்களுக்குத் தமையன் தாத்தாக்கு 'மன்னி' என்று பெயர். அது 'மன்னி' பெயரால் வழங்கப்பட்டுவந்தது. குத்திரத்திற் பெயர் 'அன்னி' யென்றாகத்தொடங்குகிறது.

அத்தை:—இலகஷ்மியம்மா! நான் வாட்டுமே? இலகஷ்மியம்மா!—“பேரகிரிசுரன் பேரய்விட்டுவருவான்.” என்று மெதுவாய்த் தலையைக் கவிழ்த்துகொண்டே சொன்னான், நடனே. நான்கள் கட்டென்று வட்டிக்கு வந்தவிட்டோம்.

நான்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, இலகஷ்மியம்மாள் கண்ணக்களில்கண்ணிப்பெருகுவதை நான் பார்த்ததால், அலறப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டேயுத்தேன். எனக்கும், தன்னையறிபாமல், தக்கம் கொஞ்சையடைத்தது. நான் பொறுக்க முடியாமல், “அத்தையம்மா! இலகஷ்மியம்மாள் ஏன் அழுது கொண்டு விழுந்தார்கள்?” என்றேன்.

அத்தை:—அவர்கள் அழுதார்களா? நான் பார்த்தேன்.

ஆம்; ஆம். என் அழுதார்கள்? என்று மறுபடியும் கேட்டேன்.

அத்தை:—“எத்தனோ அம்மா: எனக்குத் தெரியுமா? சாமாஷியம்மாள் எதாவது கொண்டுள்ளார்களா.”

நீசேன்:—“அக்காள் அழுததை நானும் பார்த்தேன். அத்தையம்மா! நீங்கள் தான் எனக்குத் தாயா. நான் வேறு தாயானா யறியேன். உங்களிடத்தில் சொல்லுவதில் எனக்கு வெட்கமில்லை. மன்னி பெய்களைக் கொடுமாய் நடத்துகிறான். அன்னு அவர்களாவது வேறு அக்கியாவது இருக்கும்பொழுது என்ன வேறுபாட்டையுடையதான் நடத்துகிறான். தனித்திருந்தாலும்கூட அவன் அம்மங்காரை நான் கவியாது குஞ்சு செய்து கொள்ளப்போகிறதாக, எனக்குக்கொமை செய்கிறதில்லை அக்காளுக்கு. அப்படிக்கூட வில்லை; எப்பொழுதும் கஷ்டத்தான், சகலவேலைகளும் அவள்தான் செய்யவேண்டும். மன்னி புட்டவைகளைக்கூட அவள்தான் தோய்த்துப் போடவேண்டும். இதுவும் தவிர அன்னு அவர்களிடத்தில், இல்லாத கோள்களே பெய்லாம் சொல்லுகிறான். அவர்களைப் போல் எங்களுக்கு அன்புள்ள தமையனாக இடையாது. மன்னி வருவதற்கு முன், அக்காளுக்கு நேர்ந்த கொடுமை கஷ்டத்தை அவள் சிறிதும் உணரக்கூடாது என்று, அவளைக் கண்ணுக்குக் கண்ணாய், தாண்டியிட அருமையாய், நடத்திவந்தார்கள். அவர்களுக்குக்கூட இப்பொழுது சிலசமயங்களில்கோபம் வந்துவிடுகிறது. மன்னிபெரியுள்ள இஷ்டத்தால் அவள் சொல்லியே வேதவாக்காக மறிக்கிறார்கள். உண்மை தெரிந்தால், அன்னு அவர்கள் மிகவும் விசைப்படுவார்களேயென்று நான் பழப்படுகிறேன். அன்றியும் அவர்களிடத்தில் மன்னியைப் பற்றிக் கேட்ட சொல்ல எனக்கு எங்கெழவில்லை; நான் சிலசமயங்களில்கொடுத்திருக்கிற அன்னதமையனத்தின் சகித்துக்

கொண்டு அக்காள் மனதையும் தேற்றிக்கொண்டே வருகிறேன். மற்றையபிள்ளைகள் கவலையின்றி விளையாடிக்கொண்டிருப்பவையிலும், தாயில்லாத குழந்தைகளும், நான் இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் மனவிசாரங்களுக்கும் உள்ளாகவேண்டுமென்று பிறர்மா என் தலையில் எழுதுகிறான். அதுபயித்துத் தான் திரவேண்டும்.” என்று சொன்னான்.

நீசேனுக்குக் கண்ணி தாளை தாண்டியாய்ப் பெருகிறது. எனக்கும் கண்ணிப் பெருகிறது. என் அத்தையம்மாளுக்குக் கண்ணிப் பெருகிறது. கோபாலன் மாடியிலிருந்து “நீசேன் நீசேன்” என்றுதரப்பட்டான். உடனே நீசேன் கண்ணிரைத் துடைத்துக்கொண்டு போய் விட்டான்.

சாவித்திரி.

குடித்தனம் பண்ணுகிற மூன்று விதங்கள்.

(187-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இப்படி 3000 பெறுமபடியான சால்லை தீர்த்த அலங்காரவினோதி சத்தியவதியினிடத்தில் கட்டப்பட்டான்.

சத்தியவதி வீட்டுக்கு வந்தவுடன் தன்புருஷனைப் பார்த்துக்கொண்டுகொண்டே—“என்ன ஆச்சரியம், அவ்வளவு ஐசுவரியத்தை உடைத்தாயிருக்கும் அவளால் இதுகூட தர்மத்துக்குத் தொடுக்க முடியவில்லையே. நான் விரும்பினது அவ்வளவுதான்.”

தர்மசேன்:—“எனது பிரியமுள்ள சத்தியவதினைக்கு, இந்த சங்கதி தெரியாததினால் அலங்காரவினோதி யிடத்தில் இது யில்லாதிருப்பதைக் கண்டு அவ்வளவு ஆச்சரியப்படுகிறாய். அந்தசங்கதியைப்பற்றி உனக்குத் தெளிவாய்த் சொல்லுகிறேன், கேள். நாம் இரண்டு மத்திற்று, முன் இருந்ததைப்பாக்கிலும், இப்பொழுது அதிகபணக்காரனாயிருக்கிறோம். மென்று நீ ஒப்புக் கொள்ளுகிறாயல்லவா. கமக்கு இப்பொழுது வருகிற மூன்று மாதத்த வடனைக் கொடுக்கவும், புந்தகங்கள் வாங்கவும், இன்னும் தர்மம் செய்யவும் பணமிருக்கிறது. ஆனால், எமியிப்பொழுது சம்பாதித்திருப்பதை யெல்லாம்விடையுயர்ந்த சாமான்கள் வாங்குவதில் செலவழித்த விட்டு, நீயும் அலங்காரவினோதியின் ஆடைகளைப்போலவே, அவ்வளவு விடையுயர்ந்த ஆடைகளைத் தரித்துக்கொள்ள ஆரம்பித்தால், நீயும்வாளைப்போலவே கொடுக்கும். திரைமயில்லாமல் தானிருப்பாய்.”

சத்தியவதி—“ஆனால் நீங்கள் சொல்லியபடி ஏனும் படிக்குப்பட்டு செல்வழிக்கிறவர்கள் தானு பணக்காரர்கள்.”

தர்மபலன்—“சந்தேகமென்ன? என்றும் குறையில் லாததுகளரியம் சம்பாதிக்கவழியைக்கண்டுபிடித்திருக்கும் என்னைக்கவியானம் செய்து கொண்டதில் வெகு சந்தோஷப்படவேண்டும்.”

சத்தியவதி—“அதுமட்டுமல்ல, உங்களுக்குக் கொஞ்சம் பணிவிருத்த போதிலும் நாம் வெகு பணக்காரர்களென்று நினைத்துச் சந்தோஷப்படுகிறமையிருக்கிறது.”

மறுநாள், சத்தியவதி ஓரளியினிடத்திற்குச்சென்று அவளுடைய பிள்ளைகளுக்குத் தரம்பாடசாஸ்திரம் ஏற்படுத்தி அன்னவஸ்திரம் முதலானதும் தர்மத்திற்குகொடுத்த எத்தனையென்றென்று, தாள் முயற்சி செய்வனத்தப்பற்றிச் சொன்னாள். காலிக்கு இதைக் கேட்டவுடனே ஆனந்தம் இருக்கிறது. சத்தியவதி மேற்சொல்லியதர்மத்துக்குகையொப்பக்காரர்களின் பெயர்களைச் சொல்லத்தொடங்கினாள். அவங்கர விசேஷியின் பெயரைச் சொன்னவுடனே காலி சொல்லுகிறான். “அம்மணி, அவன் என்னக்கு கீயாய மாஸ்க்கொடுக்க வேண்டிய சம்பளத்தைக் கொடுத்து விட்டால் போதும். எனக்காக அவன் தர்மத்துக்கு ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.”

“நான் ஒருவருக்காலும் சம்பளமில்லாமல் அவன் வீட்டில் பாத்நிரங்கள் தேய்த்திருக்கிறேன். ஆகையால் தான் அம்மணி, நான் கோயால் வருத்தம்பொழுது, என் கிலைமையைப் பார்த்து இரக்க முற்றானக்குக் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுப்பானென்று நினைத்து என்னைவந்த பார்த்துப்படி அவளுக்குச் சொல்லியனுப்பினேன். அவன் சிலகாககள் கொடுத்த உங்களுக்குத் தெரியுமே, அது போக, இன்னும் எனக்கு வரவேண்டியபாக்கி அதிகமாயிருக்கிறது.”

இதைக்கேட்டவுடனே சத்தியவதிக்கு வெகு ஆச்சரியமும், துக்கமுமுண்டாகி, வெகுநேரம் பேசாமலிருத்தவிட்டு “(இவர்களைப்போல் வேறொருவரும் அப்படி யிருக்கமாட்டார்களென்று நம்புகிறேன்)” என்றாள்.

காலி—கொஞ்சம் தாமதத்தடனே “ஏன் இதுவரையில் அப்படிப்பட்டபுரக்கைப் பார்த்ததில்லை. ஆனால், பெரும்பாலும் பணக்காரர்கள், ஏழைகளுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ஒவ்வொரு கான் உவியும் அவர்களுக்கு எவ்வளவு முக்கியமான தென்று சற்றேனும் கவனிச்சிற்றதில்லை. சம்பளத்தை உடனே கொடுத்த விடவேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டால், எங்களை மரியாதை தெரியாதவர்களென்று கினைக்கிறார்கள். நான்

வெகுதடவைகளில் இன்றைய சம்பளம்” கவிதா தான் மறுநாள் என் குழந்தைகளுக்குச் சோறு போடும்படியான ஸ்திதியிலிருத்திருக்கிறேன்” என்றான்.

சத்தியவதி—“பணக்காரர்களுக்கு உங்களுடைய சம்பளம் ஒரு பெரிதா. நீங்கள் வேலைமை விட்டு நீங்கள் விவசாயச் சொன்னால் உடனே கொடுத்த விவசாயகளை.”

காலி—“அவர்களுக்கு அது வெகு அஸ்பமாயிருப்பதில் தான் எங்கள் கருத்துக்கு அது எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை அறியக்கூடவில்லை. எப்படியானது, அவர்களிடத்தில் நாம் கேட்கும் நமயத்தில் சிலவரையிருக்கிறதில்லை.

“எனக்கு ரூபக்கிருக்கும், ஆகட்டும்” எப்பொழுது கொடுத்தானென்ன. காண்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்” என்பார்கள், மேலும், நான் வேலை செய்து மிடங்களில் காலியில் போனால் அவர்கள் ஹக்கி கொண்டுருப்பார்கள். அவர்கள் எழுத்திருக்கிறவரைக்கும் காத்திக்கொண்டிருப்பேன். இவ்விதமாக்காலத்தை விளையக்கூடியிருப்பது நேரிடும். அன்றைக் கவிக்காரர்களுக்குக்காலமாவது பணத்தானே, என் பருவாந்தச்சுவேலை செய்த வந்தார் அவர், தான் ‘பணக்காரனிடத்தி’ விருத்து நேற்றைப் பார்க்கிலும், அதிகமாய்க்கொடுத்திருக்கிறேனென்று சொல்லுவது வழக்கம். ஏனென்றால், அவர், அவர்களுக்காக வெகு காலத்தை விளையக் கழித்திருக்கிறார். பணக்காரர்கள் அவரைக்கூப்பிட்டு, இங்கே புந்தசம்பளப்பற்றத்தகு அறைத்தெக்கலாமா என்று கேட்பார்கள். அவர், அவர்களுடைய இஷ்டப்படி எல்லாவற்றையும் அனைத்துக் கணக்குப் பண்ணியான பிறகு, அவ்வேலைகள் செய்யவேண்டாமென்று சொல்லுவார்கள். இப்படிக்கு அவர் சிரமப்பட்டதுதான் லப்பமாய்ப் போய்விடும்” என்றான்.

சத்தியவதி—“கீ பணக்காரர்களைப் பற்றிச்சொல்லும் குற்றங்களெல்லாம் அவர்களுக்குத் தர்ம சித்தனை பில்லாததினால் உண்டாகவில்லை; அவர்கள் பணக்காரனோசனை செய்யாததினால் உண்டாகிவந்தது தோன்றுகிறது.” என்றாள்.

காலி—“ஆம். இக்காலத்தில் ஏழைகளுக்கு கீயாயம்; கிடைப்பதைப்பார்த்திலும், தர்மம், அதிகமாய்க் கிடைக்கிறது. ஏனென்றால் என்னுடைய சம்பளத்தக்காகவும், மற்ற விஷயங்களுக்காகவும் பணக்காரர்களிடத்தில் ‘சாத்திக்கொண்டிருப்பதில் நான் வீணாய் செலவழித்திருக்கிற காலத்தக்கெல்லாம் எவரோனும் சம்பளம் கொடுத்திருப்பாரானால், காலிப்பொழுது, எவ்வளவோ நல்ல ஸ்திதியிலிருப்பேன், எங்களுக்குக்கிடைய

க்கூடியபுலமெல்லாம் சிறுதொகைதான். அன்புருஷன் அது சிறு தொகையா யிருப்பதினால்தான் உடனே கொடுத்தவிட வேண்டுமென்று சொல்லுவது வழக்கம். ஏனென்றால், பெருக்கதொகைப்போல், இவைகளுக்கு வட்டியுண்டோ?" என்றான்.

சத்தியவதி தன் புருஷனிடத்தில் மேற்சொல்லிய சம்பாஷணையைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும்பொழுது "நீங்கள் முன்னமேயே அவஸ்காவிரோதி தன் சுவிகையில் அவ்வளவு பணம் செலவிட்டால், ஏழைக்குக் கொடுக்க கொஞ்சமேனு மிருக்காது தான் என்று சொன்னது எல்லவு சரியாயிருக்கிறது. இனி எப்பொழுதாவது ஒரு மிகவும் விலையுயர்ந்த ஆடைகளை வான் பாரீக்கும்பொழுது எனக்குக் காளியின் ஞாபகம் வராமலிருக்காதென்பது நிச்சயந்தான்" என்றான். "தர்மசேனாளுக்கு வர வர வேலை அதிகரிக்கவே, புகழும் பெருகிறது. புகழ் பெருகவே வேலையும் அதிகரித்தது.

இப்பொழுது அவனும், சத்தியவதியும் வெகு சகமாய் வாழ்ந்தார்கள். சத்தியவதிக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தன. தாயர் குழந்தைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளினெல்லாம், சத்தியவதியை உதாரணமாய் எடுத்துச் சென்றும்படியாக அவ்வளவு சீர்மையாய் நடந்துவந்தான். குழந்தைகள் இன்னும் மகிகரிக்கவே குடித்தனக் காரியத்தில் எப்பொழுதும் சோம்பலின்றி வேலை புர்த்துவந்தான். முதலில், இவன், வீட்டுவேலை செய்வதற்கு ஒரு ஒரு வேலைக் காரியமட்டும் வைத்திருந்தான். ஆனால் சில சமயங்களில் "காளியின் சிறு பெண்ணை ஒத்தாசைக்காக அனுப்புவதன்மேல், இப்படிக்கு அநேக இரவும் பகலும் சந்தோஷத்துடனே வேலை செய்துவந்தான். இப்பொழுது தர்மசேனாக்கு வரும்படி அநிகமாய் வந்த படியினால், இவர்களுக்கு தங்களுக்கு வேண்டிய சகலத்தைத் தேடிக்கொள்ளத் திறமையுண்டாயிற்று. ஆனால், அவர்கள் குடித்தனம் ஆரம்பிக்கும் பொழுது வரும்படிக்குப்பட்ட செலவு செய்கிறதென்று செய்துகொண்ட தீர்மானத்தை அவர்கள் மறக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வருஷ முடியிலும் கொஞ்சம்பணம் மிகுந்தது. அதைச் சாக்ரதெய்யம் நடந்துக்கு வீட்டு வைத்தார்கள்.

எனக்கு தரித்திரமும் வேண்டாம், ஐசுவரியமும் வேண்டாமென்று உண்மையாய்ச் சொல்லக்கூடியவர்கள். அநேகரில்லை. இப்படிப்பட்ட நெகிழ்மைமையில் தான் தர்மசேனாப்பெற்று, திருந்தான். எல்லாதே கொள்கையுடையதும், அழகுள்ள குழந்தைகளையும் பெற்றது, வைத்தியனாக எங்கும் புகழப்பட்டு, சிறீநிதனாக எங்கும் சேவிக்கப்பட்டு, தன் கூதுக்கக் கிவிடில்லாம் உடன்பட்ட தன் பிரியமுள்ள பெண்

சாதிபுடன் வாழும்பொழுது, இனிமில்லாமல் வேறென்றும் தனக்கு வேண்டியதில்லை யென்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. சில சமயங்களில், தர்மசேனாவும், சத்தியவதியும் பணக்காரர்கள் வீட்டுக்குப்போவதுண்டு, அங்குள்ள ரோத்தியா யலங்கரிக்கப்பட்ட அலகாரிப் பாரீக்கும் பொழுதெல்லாம் தனக்கு மப்படிப்பட்ட வீடுவேண்டுமென்று சத்தியவதி விரும்புகிறதேயில்லை.

வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தவுடனே தொட்டியின் பக்கத்திலுட்கார்த்த ஒரு குழந்தையை முத்தமிடுவதிலும், மற்றொரு குழந்தைக்கு வேண்டிய ஆசாரங்கள் கொடுப்பதிலும், தண்ணீர்போல் பாக்கியசூழி வேறொருவருமில்லை யென்று நினைப்பான்.

இப்படிக்கு தர்மசேனாடைய சரித்திரத்தின் இப்பாதத்தை யெடுத்த எவ்வளவு சொன்னபோதிலும், மேன்மேலும் ஆனந்த முண்டாருமே தவிர வேறில்லை. கணவனும் மனைவியும் பிறர்கையை யெதிர்பாராமல் வெகு பரிசுத்தமான பேரகங்களை யனுப்பித்து மிகத் திருப்தியோடு வாழ்ந்தார்கள். சுபரவமர்வியர்சனிருவரும் வெகுதம்மிசீதனையுள்ளவர்கள், தர்மசேனாடைய நற்குண, ஏற்செய்க்கையை யறிந்த சத்தோஷிக்கக் கூடியவர்களில் தனகோடி செட்டியாணாப்போல் வேறொருவருமில்லை. தர்மசேன அவருடைய வியாதி முற்றிலும் செனக்கியம் பண்ணக்கூடாததென்று தெரிந்தகொண்டு தந்தால் உபசாரத்தியாய் அவருடைய அவஸ்தையை சுற்று தனிக்கும்படி உபாயங்கள் செய்துவந்தான்.

தனக்கோடி செட்டியாரோ, தர்மசேனாவும் சத்தியவதியும் பணம் சம்பாதிப்பதற்குச் செய்யும் முயற்சியைப் பாரீக்கும்பொழுது தன்னுடைய ஐசுவரியத்தினால் உண்டாகும் சகல்களை இவ்வளவுவென்று மிகத் கத்தெறித்த கொண்டார், இப்படி யிருந்தபோதிலும் அவர்களிடத்தில் வெகு அன்பும், மரியாதையும் வைத்த அவர்களுடைய சிறிய புறக்கூட்டில், ஒரு அரண்மனையிலுள்ள சந்தோஷத்தையும், சகலதையும் பாரீக்கிலும், மிகுந்த, சத்தோஷமும், சுகமுயிருக்கிறதென்று அடிக்கடி சொல்லுவதன்மேல், கொஞ்சகாலம் சென்றபிறகு தனகோடிசெட்டியார் மிகவும் மெலிந்தபோய் கடைவிறா யிறத்துவிட்டார். அவர் இறந்தபிறகு தான் தர்மசேனாப்பெரிசீவைத்திருந்த மரியாதைக்கு அடையாளமாக தர்மசேனாக்கும் சத்தியவதிக்கும் ரூ. 5000 கொடுக்கும்படி உயிரெழுதி வைத்திருந்ததாகத் தெரியவந்தது. இப்பணத்தை அவர்கள் வாட்டிக்குவிட்டு ஒருபொழுதும் அந்த முறையெடுத்துச் செலவுசெய்கிறதில்லை யென்று தீர்மானஞ் செய்த கொண்டார்கள்.

யும் உடனழைத்துச் செல்வாராயினார். இங்ஙனம் ஒழுகும்போது ஒருநாள் ஆத்திரேயர் ஒரு ரோயாளனைக் கண்டு நோயுபரிசைச் செய்துள்ளனமருத்து உட்கொள்வது என்று கிட்டப்படுத்தி விட்டுத் தமது குப்பிடம் சென்றடைந்தார். அதுகடைய ஜீவகன் “இக் கோயாளன் இயற்குத்தினன் உட்கொண்டால் இன்றைக்கே இறப்பது தின்னமாரும். இப்போது இதைச் சொன்னால் ஆசிரியர்மேல் குற்றம் கூறுவதாகும். என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டே ஆசிரியருடைய இருப்பிடம் சேர்த்தபின், வேறுகாரியமாகப் போகிறதபோல நோயாளனுடைய வீட்டையின்மீட்டும் அடைந்தான். அடைந்த “பொய்மை”யும் வாய்மையிடத்தபுலா தீர்த்த நன்மை பயக்குமெனின்” என்னும் வேதவாக்கியமே துணையாக உபாயம் ஒன்று செய்தான். பணியாளனிடம் அதிக விலைவாசியை வறுவதுபோல கடித்து “வைத்தியர் முன்னிக்குரியமருத்தினன் உட்கொள்ள வேண்டாமென்று எச்சரிக்கை படுத்தி இம்மருத்தையே உட்கொள்ளும் படியாகத் தக்கனிடம் ஒடோடியும் சென்று கூறிவா என்று சொல்லியனுப்பினார். எச்சரிக்கை” என்று கிட்டப்படுத்தி வந்தவிட்டான். வந்தவன் இது செய்தினை ஆசிரியரிடம் சொல்லித் தற்புகழ்ச்சியாகுமென்று கினைத்து சும்மா இருந்துவிட்டான். கோயாலியும் ஜீவகன் சொல்லிக்கொடுத்த மருத்தை உட்கொண்டு முன்னிலும் கோய பதின்மடங்கு தனித்த இலகு வாய் எழுத்து உளவாகக் கொண்டிருந்தான். மறுநாள் ஆத்திரேயர். போய் அங்கோயாளனைக் கைப்பிடித்துப் பார்த்து அவன் முன்னிலும் ஆயிரமடங்கு நோய்த்தணித இலகுவாய் எழுத்துவாக சத்தியமெய வறையிருத்தலைக்கண்டறிந்து “ருண்மதனைக்கிடேல்” என்பதற்கிசைய “அம்மருத்தையே இன்னும் இரண்டொரு வேளை உட்கொண்டாயானால், உங்கோய் பரிஷ்காரமாகப் போய்விடும்” என்று சொன்னார். அப்போது அந்த வியாதியுடைய “முன்னே தங்கன் கொடுத்திருக்கேனே அதனா அல்லது பின்பு ஜீவகனைக்கையில் கொடுத்தனுப்பினீர்களே அதுவா? என்று கேட்டான். கேட்டவனே ஆத்திரேயர் கலக்கமெய்தி “முன்னர் என்னகொடுத்தேன்? அப்படியும் என்ன கொடுத்தனுப்பினேன்? காட்டு” என்று, அவனும் அன்றை எடுத்துக்காட்ட, ஆசிரியர் “அட்டா! மதிமோசம் போனேன், அந்தமட்டில் ஜீவகன் இவன் ஜீவனைப்பிறழ்க்க வைத்தான். வைத்தியருக்கு எப்போதும் சமயோசிதமான புத்திதட்பம் இருக்க வேண்டும்” என்று நினைத்து, “ஜீவகன் கொண்மெய்த மருத்தையே உண்பாய்” என்றார். அதுமுதல் ஆசிரியர் ஜீவகனைத் தம்மரிய உயிராக எண்ணித் திருவருள்பாலித்து வந்தார்.

ஆசிரியர் ஆத்திரேயரிடத்தில் ஜீவகருமாரணையன் அனேக பிராணனைச் சிறுவர்களுக்கும் சிஸ்ருவைச் செய்து சிசிச்சைதல் கற்று வந்தான். ஆத்திரேயர் ஜீவகன்மீது அன்பு கொண்டிருப்பதைக்கண்டு பொருத்த வர்களிடம் பார்ப்பனச் சிறுக்கர்கள் ஆசிரியரை அடைத்து “சுலாமி! அடியோங்களுக்கும் தங்களை வழிபட்டபிறழ்க்கை எண்ணியிருக்கும் சிவியர்களெல்லோ? அனுக்கு எங்களைக் காட்டில் உள்ள சிறப்பு” என்ன. அவனுக்குமாதிரம் “அவிலித்தைக்கனையும் அதிக பரிசியுடன் கற்பிக்கின்றீர்களே; இது தருமோ?” என்று விண்ணப்பித்தார்கள். அது கேட்ட ஆசிரியர் “மாறுக்கர்களே! கேளுங்கள், நான் எல்லோரையும், ஒருகண்ணிலே பார்ப்பவன், தங்கள் இப்படித் குறை கூறுவதைக் கேட்க எனக்கு முனரோகின்றது. உங்கெல்லோரையும் ஒருங்கே என்னுன்னியியில் வைத்துக்கொண்டு நானே மருத்தையும் கற்பிக்கிறேன்; அவனைமாதிரம் அதிகரகரியமர்வெரிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு கற்பிக்கிறேனா? இல்லையே. அவன் ஏகசத்திராகியாய் இருக்கின்றான், யாதொன்றையும் குறிப்பினால் அறிந்த கொள்ளும் தன்னறிவு உடையவனாக இருக்கின்றான். அது என்னுடைய குற்றம்வலவோ!” என்று சொன்னார். அது கேட்ட பார்ப்பனப்பிள்ளைகள் “எங்களுக்குள்ளாட புத்திகுற்றம் அவனிடத்தில் மாத்திரம்” அதிசயமாக என்ன கண்மர்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அய்வாசிரியர் “உலகது இதுகாரியத்தை உங்களுக்கு என் அதி சேகிரத்தில் தெரிவிக்கிறேன். அது வரையில் பொறுங்கள்” என்று சொன்னார்.

மாறுக்கர்களை ஒவ்வொருவருக அழைத்து மருத்த கடைத்தப்பெயர் ஒவ்வொரு சர்க்கின் விலையை விசாரித்தறித்து வரும்படி அனுப்பினார். பிராமணப் பிள்ளைகள் ஆசிரியர் தத்தம்மமேவெண்டிய அந்தந்தச் சர்க்கின் விலையை மாத்திரம் கேட்டறித்து வந்தனர். ஜீவகன் பண்பு சர்க்குகளின் விலையையும் கேட்டுக் கொண்டு விட்டான். அந்நேரமும் வந்து சேர்ந்தபிறகு ஆசிரியர் அவனைவினாத்தான் வேண்டின் பொருளையறி மற்தம் ஒவ்வொன்றின் விலையைக் கேட்க அவனை “தாங்கள் கட்டினையிட்டதைமாத்திரம் விசாரித்தவருவது கடமையென்று அதன் விலையை விசாரித்து வந்தேன். வேண்டுமானால் மறுபடியும் போய் இப்போது வேண்டின் சர்க்கின் விலையை விசாரித்து வருகிறேன்” என்று சொல்ல, ஜீவகன் மாத்திரம் எவ்வுத்த சர்க்கின் விலையைக்கேட்ட போதினும் பளிப் பளிச்சென்று சொல்லிவந்தான்.

ஆசிரியர் பின்னுமொருமுறை ஜீவகன் ஆற்றல் அச்சிறுவர்களுக்குச் செம்மைமாக விளக்கவேண்டுமென்றெண்ணி அவனைவரையும் ரோகி, “அதோ கான் கின்ற ருண்மத்தையடைந்து அங்கு கின்றும் ஒத்தி

யல்லாத தொன்றாகக் கொண்டுவருங்கோள் பார்ப்போம்" என்று எவிலூர், சிறுவர்களும் அம்மையேசென்று அக்குள் நினை ஆராயத்தொடங்கினார்கள். அவனாவான், எவ்வெதனை ஒவ்வியல்வன்று நினைத்தானோ அப்பெண்ணைக்கையிலாவிடத்துக் கொண்டுவந்தான். ஜீவகன் ஒரு கோரையைக் கிள்ளிக்கொண்டு வந்தான். இவர்களை வளருகின்ற வழியில் அந்தணச்சிறுவர்கள் ஒரு யானையின் அடிச்சுவடுகளைக்கண்டு அவைகளை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜீவகன் அவர்களை அணுகி "என்னபார்க்கின்றீர்கள்? இன்னும் சற்று பார்க்கட்டும்" என்று எட்டிப்பார்த்துச் சுற்றிவளைத்து கோக்கிச் சுவதானித்தான். "ஐயமாக்கினை இன்ன ஒரு பெண்யானையின் அடிச்சுவடுகள், அந்த யானையும் வலக்கண் குருதி இன்றைக்குக் குட்டி போயும், அதையும் ஆண்டுட்டி... அந்த யானையின் மேல் ஒரு பெண்பிள்ளை ஏறிக்கொண்டிருப்பானாள். அவளுக்கு மூல் வலக்கண் குருதி; அவளும் கருப்பவதி; இன்றைக்குப் பிள்ளைபெறுவாள்" என்று பிள்ளைபெறுவான்" என்றான். பிராமணச்சிறுவர்கள் அனைவரும் "இந்த ஜீவகன் என்னடா! இத்திரம் பேசுகிறான்; எம்மேல்வாரும் இன்றைக்குத்தானே வந்தோம்; பெட்டையானியாம். அது குட்டி போய் போகிறதாம். அதன் மேலும் ஒரு பெண்பிள்ளையாம். அவளும் பிள்ளைபெறப்போகிறாளாம், எம்மிடத்திலே அண்ட மனக்கிறோம்" என்று கைகொட்டிச்சிரித்து, பரிசுசெய்து கொண்டு வந்திருந்தவர்களை ஆசிரியரிடம் சேர்த்தார்கள்.

ஆசிரியர் அப்பார்ப்பனச்சிறுவர்கள் கொண்டுவந்த பச்சிலைகளைக்கொண்டு ஒவ்வொன்றாக "இது வயிற்று வலிக்காகும், இதனால் தலைவலியும், இது கட்டிகளின்மேல் வலக்கிழி உதவும்; இது கியாழியிடிக் கொடுக்கின்ற பாதத்தைத் தொலைக்கும், இது சுவாசகாசத்தைக்கண்டிக்கும்; இது குட்டிசோய்போக்கும்" என்று பிழியாயாகச் சபித்துவந்த "இவைகளெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக ஆகின்றன" என்றார். பின் ஜீவகனைக்கொண்டு "நீ கொண்டுவந்ததென்ன? காட்டி, பார்க்கலாம்" என்று கேட்டான். ஜீவகன் "குன்றுமுழுதும் தருவித்திருந்தேன்; கண்டன கண்டனவெல்லாம் ஒவ்வொரு கோரையாக மருந்தாகும் ஒவ்வொன்றாகவே இருக்கின்றன. வெறுக்கையாக வருவதும் சாமத்தியமல்லவே, ஒவ்வியல்வாத தோன்றைக்கொண்டுவர வேண்டுகிறேன். இந்தக்கோரையைக்கொண்டு வந்தேன்" என்று சொல்லிக் கோரையைக் காட்டினான். ஆசிரியர் "இதனாலும்புயன் என்ன?" என்று கேட்டான், "ஒரு வளைத் தோள் கொட்டினால், இந்தக் கோரையினால் வேறு பிறக்கலாம்" என்று சொன்னான். உடனே ஆசிரியர் புன்னகைசெய்தார். அதன் உடனே பிராமணச்சிறுவர்கள், ஜீவகனெல்லாம் வேறுபட்டிப் கொண்டுவரப் ஆசிரியர்

கையாழ்ந்து என்று நினைத்து, "ஐயீர்! இவன் திரும்புதலில்வளவுதர வேன்று நினைத்திருந்தோர். எங்கள் வந்தகொண் டிருக்கும்போது வழியில் ஒரு யானையின் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டோம். இந்த அறிவாளன் அவை ஒரு பெண்யானையின் சுவடுகளென்றும்; அந்த யானையும் வலக்கண் குருதி இன்றைக்குக் குட்டி போய்மென்றும்; அந்த யானையின் மீது ஒரு பெண்பால் சார்போயினன், அவனும் வலக்கண் குருதி, கருப்பவதி, இன்றைக்குப் பிள்ளைபெறுவான் என்றும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டதுபோல விசித்திர வார்த்தைகள் பேசினான்" என்று சொன்னார்கள்.

இதையெல்லாம் கேட்ட ஆத்திரையர் "அப்பா! ஜீவகா! இதைல்லாம் மெய்தானா?" என்று வினவினார். அதன்மேல் ஜீவகன் "ஆம் சுவாமி" என்றான். "அதன்மேல் ஆசிரியர் "அடிச்சுவடுகளால் ஆண்யானை அல்லது பெண்யானை என் அறிவதென்பது?" என்று கேட்டான்.

ஜீவகன் "சுவாமி! ஆண்யானையின் அடிச்சுவடு உடையிருக்கும், பெண்யானையின் அடிச்சுவடு நன்றாகோணமாகிருக்கும்" என்று விடைகொடுத்தான்.

ஆசிரியர்: "அது வலக்கண் குருதி என்று என்னவாம் அறிந்தாய்?"

ஜீவகன்: "சுவாமி! அது இடப்பக்கத்திலுள்ள புல்லிமாதந்திரம் மேய்த்திருக்கிறது."

"அந்த யானை தருப்பம் கொண்டதென்று எப்படி அறியப்பட்டது?"

"அதன் காற்சுவடு, ஆதமாய் அழுக்கி யிருக்கிறது."

"அது ஆண்டுட்டி போய்மென்று எப்படி தெரிய வந்தது?"

"வலப்பக்கத்தில் காற்சுவடு என்றாய் குழியுடன் யிருக்கிறது."

"அந்த யானையின்மீது ஒரு பெண் ஏறியிருந்தாள் என்பது என்ன சிச்சம்?"

"அவள் வழியில் இறங்கி நடந்திருக்கிற காற்சுவடுகளைக் கண்டேன்."

"அவளுக்கு வலக்கண் குருதி என்பது எப்படி தனி யப்படும?"

"அவன் இடப்பக்கத்திலுள்ள பூக்களை மாதந்திரம் கொய்திருக்கிறான்"

"அவன் தருப்பினியாவ தெப்பது?"

"அவனுடைய குதிரை தனாயிட்டு செம்மையாய் பதிந்திருக்கிறது" என்று சொல்லிப் பின்னும்

"ஐயோ! *தெல்லாம் உண்மை, இவைகளை அடியேன் அதுமானப் பிராமணத்தால் அறிந்தேன். தாங்கள் உண்மை தெரியவேண்டுகிறவர்களுக்கென்றும் இவர்களைத் தருப்பத்தினால் சந்திரஞ்சென்று விசாரித்துவரு ப்பதுசெய்யுங்கள்" என்று சொன்னான். பிரத்தியக்ஷ

ததில் அப்படியே பரிசுதித்துப் பர்க்கையில் எல்லாம் அவன்சொன்னது சொன்னதெல்லேவ. கடத்திருக்கான். அதுமுதலாக பார்ப்பனக் கிறுவர்களும இவன் மிகுதென்னட பொருமையை ஒழித்த ஒருமைப்பட்டிருக்கார்கள்.

ஜீவகனும் கபாலக் கிழப்பது தவிர மற்ற எல்லாம் ஐயுற்றிடு பின்னிக் கற்றுணர்ந்தவனுக்கி் காலங்கழித்த வகுமையின், ஒருகால் திராத் தலைகோய் கொண்ட ஒருவன் ஆத்திரேயனார் யடைந்த "ஐயா! ஆயுள் வேதியோ! எத்தகோய் கொண்டானுக் கொள்ளவும். அப்பப்பி தலைகோய்பொல்லாதது. தலைகோயிலும் என்னதலைகோய் திராத தலைகோயாக இருக்கின்றது. எத்தனை வைத்தியர்களைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கேன். எவ்வளவுபணம் விரயஞ்செய்தேன். ஐயோ! பழாய்ப்போன அந்த எமதர்மராஜன் என் னைக்குத்தான் என் எட்டை எடுத்துக்கிழிப்பானே. நங்குளியப்பற்றி வெளித்தேசங்களில் வெருகிறப்பா கக் கொண்டுர்கள். தீவ்களும் கைகள் விரித்த விட்டால் என் கெதி அதோ கதிதான். "இறுழயிர்க்கும் ஆயுள் மருத்தொழுக்கல் தீ.தன்ஞல்" என்பார்கள. கடைமுறையாகத் தங்கக்குக் காட்டியுவிடுகிற தாங்களும் அளத்தியமென்றால் ஆறுவினா"மாய்த்துக் கொள்வதென்று துணிவுகொண்டெய்த்தவிட்டேன். மக்களும் மனைமுமாக இருப்பவன். அடியென்மீது கிறுபா கட்டாதுப்பண்ணி பிராணபிச்சை கொடுக்கவேண்டும். என் அப்பனே!" என்று சொல்லி வந்துகிறான். அத்தகைய ஆத்திரேயச் அந்தகோயா னனைத் தலைமையத் தட்டிக்கொடுத்த "தம்பி! அஞ்சாதேப்பவையுட மடுத்தாளே திரவேண்டும். உன்னுடைய கிரகசாரம் காலையோடு ஒழித்தபேர்மொத டி ஒரு கொட்டாரத்திலே ஒரு குழிதோண்டி அதி னினைபுச் சாணகிரை ஊற்றிவை. காண்கரு இதற் கேற்ற பிடிச்சை கெய்திடுமன். ஒரு சுழைகோர்த்தில் கோய் தனித்தவியேன்" என்று சொல்லியனுப்பினார். இதைமெய்ல்லாம் செவியேற்ற ஜீவக குமாரன் ஆசிரியரை நும்முறந் வவும் வந்துபணித்த "சுவாமி, என் ஆயுள்வேதத்தை ஆராய்ச்சிசெய்து அதனால் இலாபம் பெற்று செல்வவர்களுகவேண்டு கின்றேனிலை. வேறுபயம் வேண்டுகின்றேன் மி ல்லைவலகத்தாரக்கு என்னுள்ள என்னை செய்யவே ண்டுமென்பதே அடியேனுடைய அவாயின் கருத்து. தேவரீரை ஆகேகசானாக வழிபட்டுக் காத்துக் கிடத்தேன். காலையொருபொழுதன் தப்பினால் அடியேனுடைய கருத்து லிறைவே எத்தனை காளாருமோ. தேவன் அப்பிவினியாளனுக்கு கிச்சைசெய்யமுப்போது அண்டையில் இருக்க அடியே னுக்கு வரக்கொடுக்க வேண்டும்" எனக் கற்றுமுருக் கணித்தபேசினான். ஆசிரியரும் இவனுக்குவி

வரக்கொட்டாவிட்டால்கிழியத்துறாகாமாருமென்று கினைத்த "அப்பா! அப்படியே செய், ஆனால் பாண்ட மேல் மறைத்திருக்க வேண்டும்" என்று அறுக்கிர கித்தான்.

ஆத்திரேயரும் மறுன் காலையில் வழக்கம்போல ஜீவககுமாரபத்தின உடனையுத்தக்கொண்டு சென்று தலைகோயானை யடைந்த அவனைச்சாண கிக்குழியிலிருக்கச் செய்து ஜீவகன் பணந்திருக்க தரிடமுக்காட்டிச் சிசிச்சை செய்யத்தொடங்கினார். தொடங்கிக் கபாலத்தைக்கழற்றிக்கிழித்தெவைத்து விட்டு மூளையில் யாதேனும் பழுதண்டோ என்று உற்றுப்பார்த்தான். பார்த்தவிடத்திலே மூளையில் ஒரு புழு மூளையோடு மூளையின் உட்குக்கொண்டு இருந்தது. உடனே அத்தனப்பிடித்திருக்கும் பொருட் டிக்குக் கையிற் குறடி எடுத்தார். அங்கவளியே மறைவிலிருத்த மானுக்கன் "பெற்றுக்கன்! பொறுங் கன்!!!" என்று உவிலான். ஆசிரியரும் அசைவற்றி ருத்த "ஜீவக! இங்கும் இருக்கிறாயா? பொறு க்கவேண்டியதென்ன? இந்தச்சனிபனைத் தொ லைத்தாவல்லவோ. இவன் கோய்திரும்" என்றார். ஜீவகன் "சுவாமி! மெய்தான். மூளை மிகவும் மிகுது லானதானையால், புழுவினைப் பிடித்திருக்கும் பேரது மூளைக்குச் சேதமுண்டாவி இவன், பாவம்! இறக்கும்படி கேசிட்டாலும் கேசிலும் என்னுன். ஆசிரியர் "அதை மந்தெப்படி ஒழிப்பது?" என்று கேட்க ஜீவகன் ஐயோ! இக்குறட்டினுள் சற்றுக்கும்பியில் வைத்துக் காய்ச்சி அப்படியுமிரு கோர்க்ககாட்டினால்புழுவுக்குப்பொறுக்கமுடியாமல் கொனிவுறும். அப்போது அதனை இவ்வாயுத்ததின் துணியினால் அசைப்போமாயின் பொட்டெனக்கிழே விழுத்தவியும்" என்றுசொல்லினான். ஆசிரியரும் அங்கனே செய்து முன்சொல்லவே மண்டையெட் டினுப் பொருத்தி மந்தம் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தபடனே கோய்திரைண்டவன்போயடி விட்ட உணைப்போலத்தெனிக்கெழுத்து ஆயுள்வேதியருக்கு ஐத்தது பணம் கெடுத்த போய்விட்டான். பின்னா லியந்தமது தலைமாணுக்கனைத் தலைமுழுவதாச்செய்து கபாலசிகிச்சையின் மந்தத்தை உபதேசித்த "அப்பா யான் இந்தவித்தைதான் உதவியால்வயிர்வழங்குக்குப் பவன். ஆதலால் தீ இதனை இங்குட்டில் வழங்குகா காது!" என்றுசொல்லி ஆசிரியாழிகறி வாழ்த்தினார். ஜீவககுமாரனும் ஆசிரியனாரும்முறைவலங்கொண்டு அடியில் முடிவற்றப்பணித்த குருத்தகூனையுக்கெடுத்த பர்வாரகுருவலயும் மனத்தேறி விடைபெற்றுக் கொண்டு புல்காபூர்புரலுக்கும் வந்தனம் பண்ணித் தன்விட்டுமுடியாக வழிகொள்வானாயினான்.

(இன்னும் வரும்)

தீ: செல்வகேசவராயமுதலியார்.

. சிறுவர்க்கான பக்கம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

எனது சின்னஞ்சிறு சேக்களே, இந்த விசை மது சபைக்குப் புதிதாய் வருபவர் ஒருவரு மில்லை. ஆகையால் மூன்றுண்டிருப் பரிச்சயம் செய்துவைக்கும் வேலை ஒன்றுமில்லை. போன விசை நான் உங்களுக்குப் பரிச்சயம் செய்து வைத்த மது நூதா இந்த விசையும் ஷத்திருக் கிறார். இவரைப்பற்றி நான் விசேஷமாய்ச் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை யாயினும் ஒரு சிறு விஷயத்தை மட்டும் உங்கள் கவனத் துக்குக் கொண்டுவர இரண்டொரு வார்த்தை கள் சொல்லக் கோருகிறேன். மது நூதா வய தானவராய் கீழவன் என்கிற பெயருக்கு உரிய வராயிருந்தாலும், தாரியத்தில் வெகு சுறுசுறு புழம் ஒழுங்கும் பாராட்டுகிறவரென்று எனக் குத் தெரியவருகிறது. போனமாதம் விவேக சிந்தாமணி வெளிவர நாளாய்விட்டதென்று ப த்திராதிபர் இந்தமாதத்துக்குளிகையேக்கிரம் வெளிக்கொண்டவர். வேண்டி அது விஷயத் தைப்பற்றி அவர் பாகத்துக் கெழுதுகிறவர்க ளுக்கெல்லாம் தெரிவித்ததுபோல் எனக்கும் தெரிவித்தார். நான் மயானடியாயிருப்பதால் யாருக்கும் நேரில் பிரசங்கமாகாது கூடாமறிகு ப்புதைத் தெரிவித்து மது சிறுவர்க்கான பக் கத்துக் கெழுதுகிறவர்களுக்கும் அது விஷயத் தைக் குறித்து ஒருகடிதம் போக்கச் சொல்லி வேண்டிக் கொண்டேன். அவர் அப்படியே செய்ததில் அவர் கடிதத்துக்கு கம்மவர்களில் மூதல்மூதல் பதில் அனுப்பினவர் மது நூதா வே. பத்திரிகை சீக்கிரம் வெளியாக வேண்டு மென்றெழுதினதினால் மம் சிறுவர்களை காணாந் லெழுப்ப வந்தவிடுகிறேனென்று அவர் சங்கதி யைச்சொல்ல நீங்கள் பழையது சாப்பிடுமூன் வந்து விட்டார். 'செய்யினே திருத்தச் செய்' என்று ஒளவையார் ஆத்திச்சூழியில் சொன்ன வாக்கியத்தை நாம் வாயால் ஒப்புவிக்கமட்டும் குட்டிப்பாடம்செய்திருக்கிறோம். மது நூதா அ தப்படி செய்யவும் கற்றிருக்கிறார். நாம் லெவ தென்று கண்ட எதையும் காரியத்தில் கண்ட

பிடித்து நடக்கவேண்டுமென்ற உண்மையை மது நூதாவே ஒருசமயம் மக்கு கதைசொல் றிறதுபோல் சொல்லிக் காட்டுவாரென்று நினை க்கிறேன். ஆனால் அவர் மக்குச் சொல்லிக் காட்டுமூன் நாம் சுற்றுப்பக்கத்தில் நடப்பவை களைக் கவனமாய் ஊகித்துப் பார்த்து நாமாக அறிந்துகொண்டால் அவர் மமை எவ்வளவு புத்திசாலிகளென்று நினைப்பார். நாம் இரண்டு மூன்று வியசக் குழந்தைகளை யிருக்கும்பெர் மூது மது 'அக்கர்' 'அம்மா' இவர்கள் மமைச் 'சமர்த்து' என்று சொல்லவேண்டுமென்று ம. து குழந்தைப்புத்தியைக்கொண்டு எவ்வளவு பாடுபட்டோம். இப்போது பள்ளிக்கூடத்துக் குப்போய்வந்து 'விவேகசிந்தாமணி' வாசிக்கும் வ்யசுள்ளவர்களாய் விட்டோமாதலால் 'சமர் த்து' என்று சொல்வது மட்டும் மக்கு அவ்வ ளவு திர்ப்பி தருவதாயில்லை. நாம் 'புத்திசாலி' என்று பேரெடுக்க வேண்டுமென்ற ஆசையே இப்போது மக்கு அதிகமாகிருக்கிறது. அந் தப் பேர் எடுக்க வேண்டுமானால் நாம் எப்போ தும் 'காதம் கண்ணுமாயிருந்து' மமைச்சுறவி நடப்பவைகளை யெல்லாம் கவனித்து, அவை களில் அடக்கியிருக்கும் உண்மைகளை யெல் லாம் ஊகித்தறிந்துகொள்ள வேண்டும்; இதை மனதில் பதியவைத்துக் கொண்டு இப்போது மது நூதா சொல்லும் இரண்டாவது சங்கதி யைக் கேளுங்கள்.

II

பின்னாகளே பெண்மணிகளே / வாருங்கள். இந்த மண்டபத்தின் பூமேல் உட்காருங்கள் நான் இந்த மேடையின்மேல் இருக்கிறேன். கேளுங்கள்.

நான் சிறுவனாய் என் தங்கையுடன் என் தகப்ப னரிடத்தில் படித்துக்கொண்டு இருக்கும்போது எங் கள் வீட்டுக்கு காலாவதுவிட்டில் குப்புசாயி என்று ஒரு பையன் இருந்தான். அவனுக்கும் சமர் பத்து வயது இருக்கும். அவன் எங்கள் தெருவின் கொடி விட்டுத் தெருத்தின்மேல்விண்மேல் வைத்திருந்த ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் அரிச்சவடி, வுருக்கபாடம், பெய ர்ச்சவடி, ஆத்திரடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றி

வேற்கை, குமரேசசதகம், திருப்புகழ், வடவேங்கட
சாராயணசதகம், செல்லிலக்கம், பெர்ணிலக்கம்
முதலானவைகளைப் படித்திருந்தான். அவனுடைய
தகப்பன் காய்கறிகள் பயிரிடும் ஒரு தோட்டக்கா
ரன். நாங்கள் அவனிடத்தில் அடிக்கடி கத்தரிக்
காய், வாழைக்காய், புடலக்காய், அமலாக்காய்,
பூசனிக்காய், கணைக்காய், கொத்தவளிக்காய், பாவ
ற்காய், பீர்க்கக்காய், பச்சையினக்காய், இஞ்சி, கொ
த்தமல்லி, வாழையிலை முதலானவைகளை வாங்குவது
வழக்கம். 'எங்கள் அப்பா அவன் தோட்டத்துக்குப்
போனால் என்னையும் என் தங்கையையும் கூட
அழைத்துக்கொண்டு போவார். சிலசமயங்களில் அ
ந்தத் தோட்டக்காரனே. எங்கள் வீட்டுக்குக் காய்
கறி கொண்டுவரும்போது அவன் மகன். குப்புசாயி
யும், அங்குளேடு வருவான்.

இப்படியிருக்கும்போது, ஒருநாள் நானும் என்
தங்கையும் வீட்டுப் புறங்க்கடையில் ரோஜா, மல்
லிகை, கந்திபாவட்டை, துளசி, கன்னுரிப்பட்டை,
சம்பங்கி முதலிய பூஞ்செடிகளுக்குப் பாத்திகட்டித்
தண்ணீர் பாய்ச்சப்போனோம். அக்கேரம், பள்ளிக்
கூத்திலிருந்து வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த
குப்புசாயி எங்களைப் பார்த்து, "செல்லப்பா! என்னு
செய்ந்தீர்களே?" என்றுகேட்டான். நான், குப்புசாயி,
பூஞ்செடிக் குப்புசாயி தண்ணீர் பாய்ச்சப்போகி
றோம் என்றேன். உடனே குப்புசாயி உள்ளே வந்து
ஒலிக்கவழி கட்டை ஒரு மாக்கினையில் மாட்டி
விட்டு, எங்கையில் இருந்த கனத்தொட்டை வாங்கி,
செடிகளுக்கு ஒவ்வொருமுடிச் சதாமாய் பத்தி
கொத்தி, குப்பையின் அடியில் இருந்த காணியெரு
வில் ஒவ்வொரு செடிக்கு ஒவ்வொரு கையெருவு
கொண்டுவந்து போட்டான். அப்பறம் செடிக்கு
செடி கனியில் ஐந்து விரங்கெட்ட அகலரும் மூன்று
விரங்கெட்ட ஆழமுமாகக் கால்வாய் வாங்கிப் பாத்தி
களைச் சேர்த்து விட்டான். அதன்மேல் என்னை
போகி, போட்டான். செங்கல்லைப் நேறாக்கிக்
கொண்டுவரக் சென்றான். என் தங்கையை ஒரு
செம்பில் தண்ணீர் மொண்டுவா என்றான். நான்
கொண்டுபோய்க் கொடுத்த கல்லுகளை கடைசியில்
இருந்த ஒரு பாத்தியின் ஒரு பக்கத்தில் பரப்பி, என்
தங்கை கொண்டுவந்த தண்ணீரை அதன்மேல் விர
ல்களை வீசித்து ஊற்றினான். 'நாது செம்பு தண்
னீர் வார்த்த உடனே பாத்திகளெல்லாம் கிரப்பி
விட்டான்.

எங்களுக்கு அந்தப் பாத்திகளின் அழகையும் சிறி
ய் கால்வாய்களால் தண்ணீர் பாய்கிற அழகையும்
பார்க்கப்போகக் அதிக சந்தேகமும் உண்டாயிற்று.
அப்போது எங்கள் வீட்டில் மகாலக்ஷ்மிய் விரதம்
என்றிருக்கொண்டிருப்பீட்டு. என்ருளால் இருக்கும்.

உடனே நான் வீட்டிற்குப்போய் என் தாயானாச்
சேட்டு இரண்டு கெய்யில் கட்ட அகிரசம் வாங்கி
வந்து குப்புசாயி கையில் கொடுத்தேன். அவன்
அதை வாங்கிப் பிட்டுவீதியில் போட்டு சம்பிப்பார்த்தான்.
பார்த்து "அப்பா! அப்பா! செல்லப்பா! என்
கூட்டிலே கட்டாங்கனே, அந்த அகிரசம் ஒட்டை
யாட்டம் இருந்தது. இது பூபேபெல கண்ணியருக்
குத" என்று சொல்லிக்கொண்டே "நான், ரோமே
ன்" என்று கவடிக்கட்டை எடுத்து தோளில் மாட்
டிக்கொண்டு போய்விட்டான். அதமுதல் எங்கு
அவன்மேல் அதிக ஆசையும் இரக்கமும் உண்டாயி
ற்று.

இவன் சற்றுத்தணிச்சலாய் குன்னமாய் இருப்பான்.
இவனுடைய பழமும் தொடையும் கண்ட சுவையும்
கண்டதெதெத்தார்போல இருக்கும். மாப்பு அகல
மாய் எடுப்பாய் உள்ளகொண்டு சேதக்கிற்றுப்போல்
இருக்கும். தலையில் குமிழ் ஒரு அளையுறு அவ்வளவு
தான் இருக்கும். கெற்றி, மூன்று விரங்கெட்ட அக
லம் இருக்கும். அதில் ஒவ்வொரு விரல் அளவாக
திருந்து குழைத்துப் பூசியிருப்பான். காணா அல்
வளவு சந்தனப்பொட்டு இட்டுக்கொண்டு இருப்பான்.
இடுப்பில் பிட்டம் மாத்திரம் மறைய பிரிவினைபோ
லத் துணியைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். இவனு
டையகண் சற்று சிறிதாய் இருக்கும். எக்கேரமும்
சிறித்த மூகமாக இருப்பான். இவனுடைய முத்ததை
ப்பார்க்கும் போதே கன்னங்கபட்டறவன் குதுவாத்
தெரியாதவன் என்பது விளக்கமாக இருக்கும்.

அந்தப்பள்ளிக் கூடத்தில் அமர்வானைப் பெண்ண
யிக்கு இரண்டொரு விழுமுறை. விழுமுறைக்கு முன்
னால் சாயத்திரம் பின்னகளை மெல்லாம் எதிரில் ஒரு
மைதரனத்தில் விசையாட விடுவதெது வழக்கம். குப்பு
சாயியுடன் யாசாவினும் ஒடப் பந்தயம் போட்டால்
அவனுக்கு அதிக ஆக்கம் உண்டாகும். ஒருகால்
முன்னும் ஒருகால் பின்னும் தலை மெய்யெழுகக் கிள்
ந்து தொடையின்மேல் ஒரு தட்டு தட்டிக்கொண்டு
ஒரு எவிர் எவிரி பைகோ மட்டம்போல் பட பட
பட படவென்று ஒடிப் பந்தயத்தை கெலித்து விடு
வான். உப்புக்கத்தம் அடிக்கும்போது மாத்திரம் குள்
ளானுகையால் குன்றிப்பெருச்சாணி போல் குதக்கு
செலிக்குமாக ஒடி எப்படியுப்பட்டைவந்தையும் எய்த்து
விடுவான். கோவியாவெதில் அவனுக்கு அவ்வளவு
ஆசையில்தான். அவன் பம்பாய் ஆடினால் பெரிய பம்
பாய் கூட ஐந்து கியிலும் கின்றுகொண்டு துங்கு
வதுபோல இருக்கும்.

ஒருநாள் இவனுடைய உபாத்தியாயாராகிய குமா
ரசாயியினைப் பென்பலர் இரண்டாவது சட்டமியின்
னைக்கு கொண்டுசென்றெந்தன் உரைசொல்லும்போது,
இவன்பக்கத்திலிருந்து பாடம் வரப்பண்ணிக்கொ

ண்டு இருந்தவன் உபாத்தியாயர் சொல்லுவதை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். “என்னுமெழுத்தும்” கண்ணெனத்தரும்” என்றெயக்கியம் முடிந்த உடனே உபாத்தியாயர் மற்ற பிள்ளைகளை “பழங்கடா, பழங்கடா” என்று சொல்லிப் பிரச்சை ஒலிவிடுத்த தனவாயில் தட்டியிட்டி, ஒரு சிட்டு மூகை மூக்குத்தூண்டு எடுத்த சாசரெலிந்து, மூங்கி போட்டுக்கொண்டு நன்றும் தலைத்தலிட்டு “ஊம்! ஊம்! அப்பும்” என்றார். உடனே அந்த பிள்ளை “ஏவாமக்கள் மூவாமருத்து” என்றான். அப்போது உபாத்தியாயர், “அடப்பா! அதற்கு அந்தம் தெரியுமா? கேள், தாய்தகப்பன் இன்னவெலையைச் செய்து என்று வாய்திறந்து சொல்லிக்கட்டின விதமுடன் நான் தாகவே, அவர்கள் இன்னவெலையிடப்போகிறார்கள் என்கிற குறிப்பை அறித்து அவர்களிடப்பட்ட வேலையைச் செய்து முடிக்கிற பிள்ளைகள் நம்முடைய தாய்தகப்பன்மாருக்கு தேவமிடத்ததைப் போல சிறந்தவர்கள் ஆவார்கள், என்று அறிந்தம். உங்களை உங்கள் தாயாராகட்டும் தகப்பனாராகட்டும் ஒரு வேலையிட்டால் மூஞ்சியைக்கொண்டலாக வைத்துக்கொண்டு செய்கிறீர்களே அப்படியெல்லாம் கூடாது. அவர்கள் சொன்னது சொல்லுமுன்னே குறிப்பறிந்து செய்தாய் அவர்களுக்கு நம்முடைய பிள்ளை எல்ல பத்திராய் என்று சந்தோஷமென்றார். அவர்களுக்குண்டாகிற சந்தோஷமென்பினைகளுக்கு கண்ணமைய உண்டாக்கும், குறிப்பறிந்து செய்வது இன்னது என்பதை தெளிப்படுத்தி நேன், கேள், உன்னுடைய தகப்பனார், “அடே அப்பா மாட்டத்தில் சுருட்டு இருக்கிறது, எரித்தாய்” என்றார், நீ வெறும் சுருட்டை யாத்திரைக்கொண்டு போய்க்கொடுத்தாய், அவர் மறுபடியும் சுருட்டு புற்றவைக்க கொடுப்புகொண்டெயர், என்றுகட்டபாரல்ல யார் ஆகையால் சுருட்டை எடுத்துக்கொண்டு போகிறபொழுதே நெருப்பையுக்கட்ட எடுத்துக்கொண்டு போய் கொடுப்பது அவருக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக்கொடுக்கும். அவர் “அடே, குழந்தை, இராமாயணம் எடுத்துவா, நான் படிக்கப்போகிறேன்” என்றார், நீ வெறுமையாக, இராமாயணத்தைப்பாத்திரம் கொண்டுபோனால் அவர் சற்றுப் பொறுத்து “என்னடா, அடே எங்கிருக்கிறாய், பென்சில் எடுத்துவா” என்பார், நீ இராமாயணத்தைக் கொண்டபோதும் போதே மூக்குக்கண்ணாடி, அடியாதி, பென்சில், காகிதம் முதலானவைகளைக் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டால் அவருக்கு எவ்வளவு திருப்தியாக இருக்கும்.” இதுவரையில் குப்புசாமி இதைப்பெல்லாம் கன்றாய்க்கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அப்போது உபாத்தியாயர் மூக்கு கிட்டுப்படி இடத்தை பக்கம் திருப்பினார். இப்போது இவன் பாடத்தின் மேல் கண்ணிருப்பவன் பேரலத்தினைக்குறிந்

தகொண்டான். ஆனால் உபாத்தியாயர் சொன்னதெல்லாம் கன்றாக கிணியில் இருந்தது.

அன்றிரவில் குப்புசாமி சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவனுடைய தகப்பன் தன் பெண்டாட்டியிடத்தில் “அடியே! அந்த குப்பத்தியிருக்கிற குப்பாத்தையுமீ நமக்கு என்னம் மறக்காக்கொடுக்கென்னமே நம்ப பையனை நான்கி அன்புப்பலவா” என்று” என்று சொல்லும். அவரும் “அப்படிதான் ‘செய்யாய்யா’ என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு மூக்குக்குப்புசாமி “சரி, சரி, நம்பவாத்தியார் பகல் சொன்னாலே, அப்படி நான்கு பெருகுது. வெகுஞ்சிற்பாடு அன்னு சொல்றதானுக்கு முன்னே நானே போய் நெல்ல வாங்கினவாதுட்டா எம்மாத்திரைச்சந்தோஷப்படுவாங்கோ” என்று கிணத்துக்கொண்டு துக்கிவிட்டான்.

நாலாறு சாமத்தில் கோழிகுவினைதக்கேட்டு எழுந்து சந்தடி செய்யாமல் தலைத்திறந்துகொண்டு போய்விட்டான். பொழுதுவிடிந்தபிறகு தகப்பனும் தாயும் பையனை அணுப்பலாமென்று “அடாப் பேன்! அடே கொய்யாதே! அடகண்ணா! அடேயா!” என்றுகூவினார்கள். அப்பும் தகப்பன் தோட்டமெல்லாம் அலைத்து தேடித்திரிந்தான். தாயானவள் தெருவினும் தலைக்கட்டியிலும் பாய்ச் சிறிலும் கடவின், சகிலும் தேடிக்கொண்டிருந்தான். அண்டையின் விட்டுக்காரப் பிள்ளைகள் “காங்கன் பாரக்கெவிலையே! எங்கே போய்விட்டான்? இதென்ன மாயமா மருக்கிறதே” என்றார்கள். பன்விக்கட்டிவிருந்த பிள்ளைகளும் அவனை “என் வரலில்லை” என்று தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். இத்தற்குள் தாயானவள் “ஐயோ! ஐயோ! எக்கடா பூட்டே!” “ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ!” என்று மார்பில் அழுத்துக்கொண்டும், மூக்கைப் பிடுங்கிப் போட்டுக் கொண்டும், கண்ணைத்துடைத்துக்கொண்டும் இருந்தான் அப்பும். இந்த குப்புசாமி தலையில் மூட்டையை வெடுத்துக்கொண்டெழுந்து முனித்தான். தாயானவள் “என்னடா எங்கே போனே எங்கண்ணே! இப்படியாவா, ஒரு குழந்தைகொடுக்கிறேன்” என்று சேர்த்தனைத்து ஒருமுத்தங்கொடுத்தான். இதற்குள் தகப்பனும் கூட சேர்த்தான். இருவரும் சங்கதி என்னவென்றகேட்க் குப்புசாமி “இல்லெ அண்ணா! கேத்துவாத்தியார் ‘ஏவாமக்கள் மூவாமருத்து’ என்றுத்தே ஒருகையனுக்கு சொல்லி குடுத்தாய். நான் வரத்தியார் சொன்னபடி செய்தேன்” என்றான். இதைக்கேட்டு எல்லாரும் சிரித்தார்கள், எனக்கு அதை இப்போது கிணத்துக்கொண்டால் கூட அடக்காத சிரிப்பு வருகிறது. எல்லா தோமாநிறது போய் பழையது சாப்பிடுங்கள்.

கிழவன்.

சேரர்களே சற்றுப்பொழுத்கள். மது கல் வாழ் சேர் மாயாண்டிக்கு கல்வியைப்பற்றி ஒரு சிறுகடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.—அவர் அப்பாப் பாரமேரி பாடசாலை காலாவது வரப்பில் வாசிப்பதாகத் தெரிவித்தும், தான் மகாமேதா விபோல் கமக்கெல்லாம் புத்திசொல்லி கடிதம் எழுதியிருப்பதைப்பார்த்தால்கூட நெல்வாரும் வானம் முடிக்கொண்டு உள்ளுக்குள் சிரிப்பீர்கள். எள்பதைப்பற்றி என் சத்தெடுக்க வில்லை. ஆனால் அவர் எழுதியிருப்பது ஒன்றும் புதிதில்லையென்று நீங்களே கானப்பீர்கள். அவர் உபாத்தியாயர் சொல்வதைக்கருத்தாய்க் கேட்டு மனதில்பதியவைத்து வாசித்தவரும் ஒரேல் வமாணுக்கரென்று எனக்குத்தோன்றுகின்றது. அவர் தனக்குப்போதிகம்பட்ட நீகியெய்தன்னையொத்த மற்றப்பிள்ளைக்குத் தனக்குத் தெரிந்த மட்டிலுப்போதிகத்தனிக் கிறார், அவர் மது பக்கத்துக்கெழுத வேண்டுமென்ற கல்வ எண்ணத்தோடு ஏதோ அவருக்குத்தெரிந்ததை யெழுதிவருகிறாரதால், அவரை எம் பரிகாசம் செய்து அடக்குவது சரியல்ல, உங்களில் யாராவது அவர் எழுதியதைவிட கல்வதாகவும் சுயமானதாகவும் எழுதினால் அதைப்பார்த்துக்கொண்டு அவரும் மேலேழுத முயற்சிப்பார். அது சிறுவர்கள் விர்தியடைவதற்கு வழியாம், அதைவிட்டு காரியத்தில் ஒன்றமாகாமல் கட்டிவிட்டிருப்பது சொல்லிச்சிரிப்போர் வினாக்களன்றே மதிக்கப்படுவார்கள். ஆகையால் அவர் எழுதி எதைக்கண்டு பரிகாசம் செய்யப்பாராமல் அதைவிட கன்றாகவும் சுயமாகவும் நீங்களே யெழுதக் கூடுமெனவென்று தனியாக யோசியுங்கள்.

கல்வி.

சேயர்களே! கல்வியிலே தேரவேண்டுமென்றால் இடை விடாமல் படித்து வரவேண்டும். ஒரு தான் சுறுசுறுப்பாகவும் ஒருதான் சோம்பலாகவும் இருந்தால் கல்வியிலும் கல்வொருக்கத்திலும் விருத்தியாக மாட்டோம். அன்றியும், ஒருவர்க்கொருவர் கண்கலியும், வாசியிலும் என்னமெனவேண்டுமென்றால், என்மேலேபோனேனென்றும், படிப்பு வெகுசுலபமாக வகுநேரே! எம் என் இரவுப்பகலும் ஓயாமல் படிக்க வேண்டுமென்றும் கர்வங்கொண்டால் இருக்கிற கல்வியும் போய்விடும்.—திருஷ்டாந்தம்;

ஒர் ஆமை ஒருமுயனுடனே, இங்கே விருத்த இன்ன இடத்திற்கு எய்திருவரில் யார் முன்னே ஓடி மறுபடி இந்த இடத்தில் சேர்வார்களே பார்க்கப்போமென்ப பத்தயம் போட்டுக்கொண்டது. முயலோ!

முதலில் அதிக வேகமாக ஓடித் திரும்பிப் பார்க்கையில், ஆமை வெகுதூரத்தில் மெதுவாக வரக்கண்டு ஆ! ஆ! இந்த ஆமை கயிட்டுத்தில் எப்படி பந்தயம் போட்டது என்று அலட்சியஞ் செய்தும், எம் இங்கே சற்று இளைப்பாவாம், ஆமை கிட்டி வந்தவுடனே ஒரு சிமிழத்தில் ஓடி விடலா மென்றும், பல வாருகின்றது, சற்றுஓடுவதும், இளைப்பாவதும் மரசிமிழில் உறங்குவதும், தள்ளித்தள்ளித், தாத்தேய்: என் கெலிப்பேன்!! தக்கத்தாய்; என் கெலிப்பேன்!!! என்று தத்திலிழுந்து கடைசியில் ஒரு மா சிறுவில் துக்கி விட்டது. ஆகையோ! எங்கும் சில்லாமல் மெல்ல மெல்ல கசர்த்து, முன் சொன்ன இடத்தில் வந்து சேர்ந்து பந்தயத்தைக் கெலித்தது. பார்த்தீர்களா! முயலைப்போல் கல்வி விஷயத்தில் கர்வமாகப்போ மானால் துக்கத்தும் கல்வியில் விருத்தியாக மாட்டோம். ஒருவன் படிப்பில் மட்டியாகவிருந்தாலும் அவன் காதோற்றத்தாலும் தைரியத்துடன் கொஞ்சக் கொஞ்சமாகப்படித்துவருவானால், எப்படியும் அவன் கல்வியைப் பெறுவான். தன்னுட்கெட்டிக்காரனென்று கினைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு வேலை படித்து வருபவன் ஒருபோதும் கன்றமைய மாட்டான். ஆகையால் பின்னக ளே எம் கல்வியைக்கணம்பண்ணி தற்றுக்கொண்டு கட்டவன சதாபஜனை செய்து அவர், கருணாடாட்சம் பெறுவோமாக, சுபமந்த.

கல்வாய்
அப்பாப் பாரமேரி
பாடசாலை,
4-வது வகுப்பு
3-11-92.

உங்கள் அன்புள்ள
முத்துவரம்
அரங்கசாயி நாயகர்.

இத்தவிசை மது தட்டியின்றும் சம்பைக்கு வரவில்லை. அவருக்கு இது பரிசைக்கால மாதலால் வர ஒழிய வில்லையாம், இத்தக்காலத்தில் எடுத்தத்தெல்லாம் ஒரு பரிசைத் தேரவேண்டியதாய் விருக்கிறது. சர்க்காரில் தேரட்டியேவை ஒன்றைத் தவிர மற்றதற்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பரிசைத் தேரவேண்டுமென்று கிணியத்திருக்கிறார்கள். காவல்காரன் வேலைக்குக்கூட பரிசைத் தேரவேண்டுமென்று இருக்கையில், எடுத்தத்தெல்லாம் மகர மருத்தாக விருக்கும் இப் 'பரிசைத்' காலத்தில் அதோடு சம்பந்தப்பட்டுவர்கள் யாருக்குத்தான் ஊன்மறக்கம் பிடிக்கும், பரிசைக்குமுடித்துப் பிழைத்தவந்தால் மது துடியின்றி அடுத்தவிசைகம்கோடு கூழக் குளாவ வராதி ரார். பரிசைகளில் அவருக்கு கல்வ பலன் கிடைக்க வேண்டுமென்று மாயாண்டிகொருவதுபோல் நீக்கும் கொருவர்களென்று கம்புகிறேன்.

உங்கள் அன்புள்ள,
மாயாண்டி.

விசேஷக்குறிப்புகள்.

கனம் பொருத்திய இராஜப்
பிராஜா பிரதிபதி யவர்கள் அவர் பெரு
வீரமும், மனோபுரமும் புத்திரமோகம்
இத்தமசமுதயம் கற்றுப்பிர
யாணம் செய்யப் புறப்பட்டு இராஜபாக்கம், மைசூர்
இராஜ்யங்களை விஜயம் செய்துகொண்டு இந்த
மாசம் 24உ சென்னைவந்து சேர்ந்தார். அவர் இங்
கே ஒருவரம் தங்கியிருந்து இங்குள்ள பல முக்கிய
ஸ்தானங்களையும், பார்த்துக்கொண்டு காணாது
29உ மத்தியாளம் கிணை என்னும் கப்பலிலேறித்
கல்கத்தாவுக்குச் சென்றார். அவர் இங்கிருந்தபொழு
து இங்கேயும், இராஜகாணியிலுமுள்ள பல சபை
கள் சங்கங்கள் அவருக்கு கவரவுகூட விவாதஜேப
சாரப் பத்திரங்கள் வாசித்தளித்தார்கள். அப்பத்
திரவ்ளியில் அவரவர்களுக்கு முக்கியமாகத் தோன்
றிய பல பொதுவியயங்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்
தல் சில களமைகளும் செய்யக் கோரிக்கொண்டார்
கள். அவரை யிப்படிபலவியயங்கள் கோரிக்கொண்
டெய்சேஷமாக ஒன்றும்செய்வதாக வாக்களித்தவில்
லை. பொன்வாடாவி விருந்து சென்னைக்கு ரயில்போட
வேண்டுமென்று பலரும் கேட்டுக் கொண்டதற்கு
இந்தியகவர்மெண்டார் கையில் பணமின்றி வருத்
தப்படும் இக்காலத்தில் அத்த ரயில்போட அவர்க
ளால் ஆகாதென்று சொல்லியிட்டார்கள். சென்னை
முனிசிபாலிடியார் தாங்கள் வருஷா வருஷம் 'கவர்
ன்மெண்டுக்குக் கடும் 50,000 ரூபாய் பருதியைத்
தள்ளிக்கொடுக்க வேண்டுகிறென்று கேட்டுக்கொண்
டார்கள். அதற்கு, திரவியச்செலவுகேரீமும் மற்ற
எத்தக்கோரிக்கைக்கும் இராஜப்பிரதிபதி யவர்கள்
இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் செலவுக்கு வேண்டிய
பணமின்றி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
இப்பொழுது பண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில்
ஒருதவியும் செய்ய அவர்களால் ஆகாதென்றே சொ
ல்லியவந்தார். சட்டபிரபுண சபைகள் சீர்திருத்த
விய்யமாக அவர் பேசியசில வார்த்தைகளால் செ
ன்னை முனிசிபாலிடியார்க்கு இவ்விராஜதானிசட்ட
பிரபுண சபைக்கு அதிகப்படி மெம்பரொருவர் கியமி
க்கும் அதிகாரம் கிடைக்குமென்று தெரியவந்தது.
ஐரோப்பிய வந்தத்தங்கத்தார், ஐரோப்பிய தோட்
டக்காரர்கள் முதலான இவர்களுக்கும் அவரவர்கள்
சமுதங்க ஒரு பிரதிபதி யனுப்பும் பாதியம்
கொடுக்கப் படலாமென்று தெரியவந்தது. மற்றப்
படி சட்டபிரபுண சபை சீர்திருத்த விஷயமாகக்
கவர்ன்மெண்டார் என்ன ஏற்பாடுகள் செய்யப்
போகிறார்களென்று விவரம் தெரிய இராஜப்பிரதி

ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இன்னும் அநேகவிஷயங்
களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபம் வந்ததில், விசேஷமாகக்
கவனிக்கத்தக்கது ஒன்றுமில்லை.

கனம் பொருத்திய இராஜப்
கௌராதம் பட்ட பிரதிபதி யவர்கள் சென்னை
சீர்திருத்தம் விருத்தியை இலாகாவில் சில
கால முன் கௌராதப்பட்ட
மளிக்கப்பெற்ற ஸ்தலங்கு அவர்களுக்குரிய கௌ
ராதப்பட்ட சின்னங்களை யளித்துப் பட்டஞ் சூட்ட
ஒரு தப்பார் கவத்துக்கொண்டார், காணாது 25உ
வெள்ளிச்செழுமை இராத்திரி 10½-மணிக்கு சென்னை
கவர்ன்மெண்டு தோட்டத்திலுள்ள 'பாங்குலெட்
மற்றாவில்' வைத்துக்கொள்ளப்பட்ட இந்த தப்பா
ரில் மேன்மை தங்கிய விஜயகரம் மஹாராஜா அவர்
கள் ஜி. ஸி. ஜி. இ. என்னும் கௌராதப்பட்ட சின்
னமளிக்கப்பெற்று அப்பட்டம் சூட்டப் பெற்றார்.
கனம் மிஸ்டர் எச். இ. ஸ்டோக்ஸ் அவர்கள் கே. ஸி.
எஸ். ஜி. பட்ட சின்ன மளிக்கப்பெற்று அப்பட்
டஞ் சூட்டப்பெற்றார். கனம் பொருத்திய மிஸ்டர்
ஜி. ஸி. முத்துசாமி அய்யர் அவர்கள் கே. ஸி. ஜி.
இ. பட்டம் சூட்டப்பெற்றார்.

இராஜப் பிரதிபதி யவர்கள்
சென்னைக்குவந்ததன்முதலாக
மசாயி முதலிய ரமேசுமதுகரவாசியும்கள் கொ
டை வள்ளலுமாயி ராஜா, சர்.
சுவாமி இராசசாமிமுதலியார் அ
வர்கள் இராஜப்பிரதிபதியவர்களையும் அவர்பெருமாட்
டியையும் தம்பிலிவந்தத்தக்கழைத்துப்பெருவிரகத்தசெ
ய்த அவர்களிடமிருவித்துச் சந்தோஷப்பித்தார். இத்
தேசத்தில் இராஜ ஸ்தானத்தை வகித்தவரான இர
ஜப் பிரதிபதி யவர்கள் ராஜா, சர். சுவாமி இராசசாமி
முதலியார் அவர்களுடைய விருத்தை யேற்றுக்கொ
ண்டி அவர் இல்லத்தக்கு வந்து அவர்கள் உபசரிக்கப்
பட்டச்சம்மித்தது. மதுகரவாசிக் கு என்னும்பெ
ருமையே இராஜப்பிரதிபதியவர்கள் சாதாரணமான
ஒரு கௌரவி வீட்டில் விருந்துண்ண இசைத்தது
இதவே முதல்தடவை. அச்சமயம், கனம்பொருத்
திய கவர்னர், சேனாதிபதி, அவர்கள் பெருமட்டி
கள், மஹா ராஜாக்கள் முதலானவர்கள் எல்லாருக்
கும் அய் விருத்தக் கழைக்கப்பட்டு வந்திருந்தார்கள்.
இவ்விருந்து வேடிக்கையெய் சமது ராஜா அவர்
கள் 30,000 ரூபாய்க்குமேல் செலவிட்டா ரென்று
அறிவினோம். அப்படி யானால் அவர் செய்த விருந்து
வேடிக்கைகளின் விமேசகசையப்பற்றி எாம் விவரித்
தெழுவுக் வேண்டுகோ.